

DORINA SIȘU

... și ce era să fac?

- poezie și proză -

editie on-line www.cartesiarte.ro

2014

DORINA ȘIȘU

... și ce era să fac?

- poezie și proză -

editie on-line www.cartesiarte.ro

2014

Tehnoredactare: Dorina Şişu
Corectura: Viorel Ploeşteanu
Ilustraţia copertei:

Copyright © Dorina Şişu, 2014
TOATE DREPTURILE REZERVATE AUTORULUI

și ce era să fac?

*înainte de-a mă preface nebun
am încercat să înțeleg lumea
dar lumea a judecat viața ca pe o crimă
și ce era să fac?
mi-am pus veșminte de cerșetor și am încercat să învăț din
nimicuri
dar viclenia pândește la fiecare colț de stradă
am recunoscut că nu sunt nebun
că numele-mi este Odiseu
potrivit cu hainele mele rupte și murdare
înainte de-a mă face urât
nu știam să mă deghizez în ființă
eram o normalitate de stare și firi trecătoare
dar curajul m-a vândut fricii
și uite așa am fugit în tălpile goale
peste toate gunoaiile lumii
cu bolovani aruncați în spinare
crezând că am să uit ori am să fiu un nebun fericit
fără să-mi aduc aminte de mine de-atunci, de-acum...
și ce era să fac?
am ridicat din aventura aceasta o cetate
peste care nici eu nu mai pot trece*

scrisă astăzi, 12 aprilie 2014

Dorina Şişu

- poezie-

Motto:

*pe un morman de dureri încerci să bei din frică
să nu oboseşti smulgând loviturile altora
să le aduni şi pe ele la dreapta ta*

*ca într-o lovitură de bici
strângi din dinţi şi mergi mai departe
mergi...*

Dorina Œiœu

Nesăbuiţi şi goi

ţi-aş spune, dar nu le ştiu pe toate
de ce vinul vechi se cere la mese bogate
sfredelesc buzunarele goale
scormonesc printre cărţi cu poeme
doar să-ţi găsec un răspuns inteligent
iar tu să nu moţâi în aşteptare

ţi-aş spune, dar nu le ştiu pe toate
de nesupusele atârări într-o viaţă ciudată
de egalări şi preziceri
de fantome şi vise
rezultatul e însă acelaşi impar
al naibii destin se hlizeşte şi pare un vultur
aşa cum suflă el în ceafa ta obosită
şi te crezi erou, el te crede bizar

ţi-aş spune, dar nu le ştiu pe toate
de ce dracu' în noi plouă mărunţ?
şi mâna-ţi lichidă se scurge în tine
adunând pietre, pietre, pietre-n spinare

Dorina Şişu

şi urla ca nebunul pe ţărmul tău uitat
”păi, unde să fiu când nici eu nu ştiiuuu, când nu
ştiiuu?”

îţi zic să-nghiţim frica-n vinul ăla vechi
şi-apoi nesăbuiţi şi plini
dispăruţi şi goi
să privim aşa degeaba spre înainte cu urmele şuvoi

Şi ce era să fac?

înainte de-a mă preface nebun
am încercat să înţeleg lumea
dar lumea a judecat viaţa ca pe o crimă
şi ce era să fac?
mi-am pus veşminte de cerşetor şi am încercat să învăţ
din nimicuri
dar viclenia pândeă la fiecare colţ de stradă
am recunoscut că nu sunt nebun
că numele-mi este Odiseu
potrivit cu hainele mele rupte şi murdare
înainte de-a mă face urât
nu ştiam să mă deghizez în fiinţă
eram o normalitate de stare şi firi trecătoare
dar curajul m-a vândut fricii
şi uite aşa am fugit în tălpile goale
peste toate gunoaiele lumii
cu bolovani aruncaţi în spinare
crezând că am să uit ori am să fiu un nebun fericit
fără să-mi aduc aminte de mine de-atunci, de-acum...
şi ce era să fac?

Dorina Şişu

am ridicat din aventura aceasta o cetate
peste care nici eu nu mai pot trece

De-ai să cauți

de-ai să cauți în aripi pe unul dintre noi
n-ai să găsești decât o silabă
sau un ecou
de-ai să găsești vreo definiție a ființei
să o ascunzi în pleoape
de-acolo nu fuge
și atunci când vei închide ochii
peste pietre și alte respirații
o să vină acel străin de doi
valuri peste care vom trece în număr par

de-ai să cauți azi-ul de ieri
n-ai să-l găsești decât pe un mâine cățărât
în picioarele goale strigându-și libertatea

Sunt omul de lemn

Motto: *Nebuniile cele mai scurte sunt cele alese, ele vin ca o ajustare perfectă la o lume nebună. Ne jucăm de-a oamenii și sfârșim plătind pământului cu moartea noastră.*

între mine și final am auzit un strigăt. se făcea că e noapte. se făcea că e zi. în orice colț al lumii găseai rosturi. goluri care umpleau urmele. găseai meniri și basme desenate, dar nu găseai liniștea. te-ai așezat obosit de lanțul întrebărilor la capătul apelor. realitatea erai tu. farmecul acestor pierderi a rămas acolo, în urma spatelui nostru.

permanent e timpul care te privește în ochi, dar tu nu-l vezi. permanent e sarcasmul pașilor făcuți așa într-o doară, de curiozitate, să vedem unde ajungem și ce găsim. permanent e semnul de întrebare și veșnica mirare cu atribut personal ”de ce eu? de ce eu”? un vaiet permanent este suflarea din fiecare dimineața și chiar frigul care a intrat în oase. permanent este golul umplut de nimicuri protocolare, sadice, titulare, ferme, distructive, constructive. e-he, vor spune prietenii, e-he, vor spune privitorii, e-he, vor spune preoții și părinții și

vecinii și prietenii și dușmanii. mai ai de mâncat o pâine-două și gata, ai isprăvit cu pietrele și dușurile reci, te poți culca liniștit pe partea dreaptă. oricum nu mai contează. trezirea ta a devenit iluzorie.

viața te ține legat de șireturi. treci fără să vrei peste drumurile altora. viața te ține legat de moarte. nu recunoști nici visul nici noaptea. de altundeva de prefaci în om și prinzi de aripi alți oameni. de parcă aripile-ți aparțin te crezi mai presus de orice și oricine. nu cazi și nu speri. nu faci din tine un mister. străinul din oglindă ești chiar tu, dar orb cum ești crezi în libertate și în starea de a fi și uite cum te scurge vremea și uite cum nu-ți aduci aminte de fericiri. plângi ca un nebun rătăcit și te miri de șireturile tale scurte...

aripa e viață. să ne agățăm de aripi și de vise, să ne privim din afară și să mulțumim totul pentru imensitatea lui dăruire. să ne agățăm de suflul vântului, să atingem toate culorile, apoi, obosiți, să ne așezăm capul de muchia cunoașterii ca de ultima virtute.

nu te opri. sunt omul de lemn care așteaptă șlefuirea ta. puterea vine din mâinile tale, iubirea, din ochii tăi.

privește-mă ca pe ceva verde și râzi dincolo de secretul cuvintelor mele. fă din acest om de lemn o silabă urlătoare pentru că el trăiește prin bătăile firii altora.

Te pup şi îţi doresc o viaţă fericită

degeaba cauţi privirea să-ţi stea indiferentă
ştiu ce simţi într-o clipă de luciditate
şi mor
dar tu nu mă cunoşti şi mergi mai departe
sigur că m-ai păcălit
ah, şi râd în fiinţa mea de măştile goale care vin pe
spatele meu gol

îţi scriu un gând al zilei
apoi mă prefac în normalitate într-o confuzie firească
mă gândesc să pictez ceva nou
să-ţi atrag atenţia
....dar moartea mă priveşte cu bale la gură
nu mai rezistă şi începe să urle în faţă:
- tu, creatură ciudat de umană, te crezi cineva prin lume?
ai curajul să mă priveşti în ochi şi să juri că mă iubeşti?
sfidarea ta, creatură ciudată, te va costa viaţa. în faţa mea
să te pleci, în faţa mea să tremuri.

Dorina Șișu

- nu voi tremura în fața ta, stăpâne. oriunde m-aș ascunde, te-aș minți. oriunde aș privi, te-aș vedea. am ales să te consider mai presus de mine, orice. de câte ori te-am chemat, tu ai fost surd. ce fel de stăpân al morții mele-mi ești? ah, blestemat să fii tu, creatură veșnică.

lacom, din pământ, am simțit sărutul morții. o adiere fierbinte de vânt mi-a ars fruntea. frunzele copacilor cădeau nebune peste mine. niciunde nu se mai împrăștia. poate că e o stare de negare? de trecere? de visare? un val care imediat se va sparge? dar nu e așa, mi-am repetat. repet ceea ce de fapt spun pentru prima oară.

ce pare pentru prima oară e o repetare și această repetare îngână numele meu.

mereu îți spun: ”mai stai puțin, mai stai...” apoi, în nesăbuita mea odihnă, îți șoptesc: ”hai să bem un ceai”. da, știu. toate aceste banalități vor deveni într-o zi amintirile tale. amintiri de care te vei agăța împreună cu regretul.

puteam să o fac fericită. puteam să ne iubim mai mult. puteam să ne plimbăm. să ne jucăm. puteam să trăiam, la dracu, să trăim pur și simplu.

dar vezi tu, simplitatea e un lucru foarte scump. nu o găsești în viață. viața este pentru oameni ocupați.

of, să mă ierți, iar am vorbit prea mult.

te pup și îți doresc o viață fericită, dragă cititorule. trăiește-ți simplitatea, măcar tu.

Rădăcinile copacilor bătrâni

împătoreşti mâinile şi zilele împreună
le prefaci în cruce
apoi regreţi clipele pe care le-ai uitat

împătoreşti drumurile şi privirile trecătorilor
le prefaci în sentimente
apoi zâmbeşti mai presus de tine

pentru că timpul s-a lipit pe tălpile tale
mergi uşor şi taci
de frică să nu cadă dinaintea ta căi rătăcitoare

ca şi mine acum
ca şi tine atunci
oprim căderile pe rădăcinile celor mai bătrâni copaci

Poezie

offff, zilele oricum se deşiră
şi pământul acesta zici că se miră
atunci când după ziua întâi urmează ziua a doua
a vânturilor, ploilor, şantajelor, jurămintelor, crimelor,
morţilor, viilor....
nu sta în mijlocul lor, zici
nu sta în tăcerea hibernală a cerului, zbier
că nu ştim rostul zidului fără de umbră
şi nici de caravane fără soţ nu ştim
că rezumatul criticii moderne ne lasă mediocri
că morţii sunt urâţi şi eu te contrazic

... păi unde să desenezi gropile tale?
şi unde să-ţi ascunzi sarcasticele vise?
offf, cuvintele oricum se deşiră
şi pământul acesta zici că se miră
unde am rămas?
spune-mi ceva limpede de uşor
spune-mi ceva vechi care seamănă a tine sau a mine

Dorina Şişu

mi-e indiferent
ce spui?

Nu spun

nu spun că a rămas un gol umplut de vreme
nici crăpatul acela ucigător al valsului
nu a răstălmăcit blestemul fugarului
nu spun accident la expresia comună a oamenilor
nici timpul nu mai iartă malul
vezi cum pământul se îndoiaie în fața ta
iar tu crezi că primești darurile zeilor
oh, nu
e doar durerea sângei care te strigă
să iubești ori să uiți de minuni întâmplătoare
aș putea oare să te rog
să prefaci viața mea într-o răsufare?
să bem împreună o cană cu vin fierț?
aș putea să te rog să fim inuman de simpli?

Hai să vedem

ne oprim pe marginea podului
amintirile sunt comune și nu le poți scoate din radicali
să ne construim două paranteze drepte
cățărăm pe ele suspiciunile
și coacem pe plită mere verzi
parfumul serilor se prefac în mituri
împărțim socolteala pe spinarea noastră

hai să vedem care dintre noi doi cade primul
să te ridici după prima bătaie a clopotului
să te miri de fiecare ecou al tăcerii tale
să te întrebi de ce nu te întrebi la nemurire
să mergi în picioarele goale pe zăpadă
sigur îți vei aminti de tine
vezi? nu le poți scoate pe toate din suflet
chiar și acele dureri tulburătoare sau chiar și aceste
nebunii trecătoare
te vor vindeca de trecerea umilă prin pustiul tău

Stânca Andromedei

stânca Andromedei a rămas neclintită
bucăţi din piatră au căzut pe blana roz
e roz pentru că nu e neagră
şi piatra e rece ca şarpele acela de-l cunoşti
stă şi acum la pândă
vrea să fure cuvintele şi răzbunările
să-şi facă un culcuş de şarpe
şi când e lună plină şuieră ţipetele văduvelor
şuieră continuu precum un lup flămând

viaţa rămâne viaţă
îţi tot spun de speranţe şi chestii filosofice
iar tu îmi întorci pe dos mituri antice
doar ca să nu-ţi mai impun să trăieşti
şi de ce-ai muri?
nu e mare scofală
în urma ta cărţile s-ar plictisi
câinele şi-ar pierde iubitul stăpân
iubita pe iubit
vânzătorul de ziare te-ar căuta în fiecare dimineaţă
să-ţi ofere ziarul
podul nu ţi-ar mai număra paşii
cerşetorul nu ţi-ar mai mulţumi pentru bănuţii pe care-i

Dorina Şişu

dai în fiecare amiază
preotul nu te-ar mai binecuvânta
perna nu ți-ar mai șopti vise
moartea nu te-ar mai invoca
of, dar lista este lungă și Annabel Lee ar pleca în acea
pustie lume
pe care o venerezi fanatic

stânca Andromedei a rămas neclintită
și tu încă pândești timpul
cu un baston scormonești acum socoteala altora
lasă-i și rămâi cu ce ai ori n-ai
lasă-i azi pentru că mâine oricum vei scormoni
un ecou flămând se aude pe insulă
poate că un val se întoarce acasă
pe mal am înșirat scoici
hai să le vezi de aproape
oricum întunericul vine la aceeași oră
iar eu am rămas încremenită în noapte

Beau un ceai cu tine

beau un ceai, dar nu merg mai departe
stai să-ți povestesc despre ultima rătăcire și cum am
descifrat limbajul rechinilor de uscat
să-ți spun cu cine am băut coniac azi noapte în cel mai
vechi pub din Dublin
și cum majoritatea minorităților vorbeau englezește
cu aere de măreți scriitori

hm, dar ce-mi pasă mie?
am zis să-mi trăiesc viața cu adevărat
să-mi văd de iubirea mea și de bătrâna fântână în care
toți aruncă orbește mulți cenți
ca să poată petrece o zi întreagă cu zâmbetul pe buze
cu fler de buni samariteni

hm, dar ce-ți pasă ție?
acum e rândul tău să descinzi din nacela morții
nu uita, mereu îți spuneam:
- hei, boy, smile! smile all day!
și tu beai mai mult coniac și mai puțină cafea
și tu fumai ascultând Chris Rea - Road to Hell
până când se făcea zi și iar noapte și iar zi

Dorina Şişu

hm, dar ce-mi pasă că norul tău e mai sus
că ploile mele sunt mai reci
ce-mi pasă de cuţitele ruginite ale unora din culise
merg mai departe
aşa cum sunt şi nu-mi eşti
aşa cum vreau şi nu vrei
pentru că țin la iubirea asta de viață nebună și mută
mai mult decât poate duce Sisif în tot mitul lui
hai să bem ceaiul acela, dar nu merg mai departe

M-am oprit

copitele cailor au şters urmele
respiră peste pustiu cu mâna aşezată peste fâşiile de piele
crudă
respiră din cămaşa ta veche
parfumul fumului de ţigară
şi apoi vorbim despre întrebări într-un spaţiu închis
să nu audă călătorul cu rucsacul
pentru că drumurile lui
au devenit străine la un nivel comun

m-am oprit nu ştiu unde
poate că e doar o rătăcire firească
într-o lume în care paşii se numără în euro
nu am socotit mormântul la jocul de zaruri
oricine poate să piardă în câştigul ambiţiei cu miros de
vin pelin
la ce bună petrecerea ta peste setea altora?
nu mi-ai răspuns nici azi
du-te peste tristeţea mea înnodată
şi vezi dacă ţi se potrivesc îngenuncherile
vezi clopotele de la marginea lumii?
le-ai auzit cândva?
se clatină uimirea la colţul gurii

Dorina Şişu

şi pe un morman de dureri încearcă să bei din frică
să nu oboseşti smulgând loviturile altora
să le aduni şi pe ele la dreapta drumului
ca într-o lovitură de bici
strângi din dinţi şi mergi mai departe

De ce nu-mi poţi fi?

să aştepti un timp într-o gară
să priveşti o vară ori să admiri frunzele căzute
îţi vine să strigi așa ca pentru tine
dar nimeni să nu te critice de ce strigi
luați-mă valuri pe umeri
și purtați departe de mal
cuvintele scrise odinioară
jumătate goale
jumătate sparte
să le duceți fără să rupeți din mine și culorile
pentru că nu le-am furat cerului
le-am dat lutului prins pe frunte

și mă aplec tâmpelor ascunse
să le șoptesc un secret adus de vânt
pentru că ești atât de firesc
într-un tulburător adânc de alb

O amară splendoare

pe un covor de nori
ramurile se prefăceau în ghimpi
un val devenea altar
şi tocmai sus
acolo unde ne ascundem fricile
plutea într-un ochi de lumină
sufletul
departe de vânt şi de ochi iscoditori
cineva turna vise pe frunţile cailor albi

fără cuvinte şi în picioarele goale
un cerşetor trece zilnic pe covorul de nori
primeşte în fiecare zi de duminică
atunci când lumânările încep să ardă
un pahar de vin pelin
să-şi aline amintirile
soarbe în fiecare zi câte o gură
atât cât să prindă curaj
să ducă stâncile din spate
pe acel covor de nori
într-o amară splendoare a sorţii

Iubite

iubite,
priveşte timpul şi gândul
şi-apoi pasul căzut peste zăpezile noastre
măsurându-ne-a surâs şi-a primăvară
aducerile de spate

iubite,
podul cu vise stă ascuns
noaptea face cu mâna umbrelor
leagănă-se-n suflet cântecul inelului dăruit
pentru că hora copacilor goi
cântă-n ceruri declaraţia ta de iubire

iubite,
te voi iubi până ce mă voi uita
dincolo de maluri şi de munţi răsfrânţi
aducându-ţi la picioarele tale
buzele mele precum o ploaie a mântuirii

iubite,
am răsfoit într-o muşcătură de măr
timpul regăsirii noastre

Drumuri julite

depărtarea s-a acomodat cu uitarea
o să-ţi amintească un gând fugar
de ce tăcerea îţi e așa de surdă
și picioarele tale așa de obosite
depărtarea s-a lipit de pleoapele tale mirate
și abia mai deschizi ochii prin lume
printre coaste lovite auzi şuieratul vântului
tu înțelege că această singurătate nu este plină
nici goală
nici bună și nici sătulă
masa care șade între tine și celălalt
a devenit normalitate
și lumânarea-și poartă singură de grijă
pentru că-ți știe ruga
și pentru că depărtarea s-a acomodat cu noi
adunăm brațe văzute pe cer
în fântâna din Dublin ninge ușor
cu drumuri julite în coate a pustiu

Inchiziția

ceea ce era firesc în dublul tău rol a devenit o anomalie
eternitatea vulgarului devine un manuscris absurd

vorbești despre răbdarea mea?
nu-ți poți imagina câte gânduri am așezat pe genunchi
nu socoti răzvrătirile
dezamăgirea preotului din Heliopolis a cuprins lumina
din templu
și uite cum privim la cocoașa adunată
ca niște străini
răsfirați de cenușă și bătuți de ploi
construim ziduri secetoase
și le numim averi
vrei să înțelegi sensuri și lași să-ți curgă pe tâmpile viața

filosofia devine un sumar tragic
un raport spre alte speranțe
continui să-ți târăști picioarele spre o lume prea înaltă
să-ți auzi sângele țipând a sete
să-ți burdușești nopțile cu vise
dar preferi să înțelegi depărtările
chiar dacă nu le ajungi niciodată

Libertate într-un picior

pe covorul tău au rămas urmele
rănile făcute de timp
au ţesut pânza recunoaşterii
ceea ce sunt
ceea ce vezi
nu e altceva decât un gând sumar într-un flamingo prea
mare

libertatea nu stă într-un picior
ar trebui să ştii
problema sinuciderii e agăţată de abajur
doar acest zid rece
de care te sprijini să-ţi îndrepti viziunea
a rămas profan şi plâns
de femei în noapte suspinând izbirile sorţii

Probabil peste timp...

probabil că valul trecerii peste timp
ne-a făcut mai şuierători
probabil că din pricina zarurilor
ne frângem inima stând în picioare
şi apoi ce rost mai are să te întrebi de ce?
fracţiunile nu se strâng în batistă
viaţa s-a schimbat a minune

nimicul nu produce treceri peste calităţi
prezenţa să fie ca o depărtare?
întâmplării să te supui zilnic
spune gândul străinului

tot mereu zăbovim a mirare
sau tot mai târziu îţi dai seama
probabil că determinismul e un minimalism provizoriu
propoziţia sau definiţia lăuntrului
vine din exterior
să îmbătrânim îmi spui
lăcomim puţin
în faţa bănuţului înainte să-l aruncăm în ape
savourăm tăcerea ca pe cea mai mare virtute

Nu știu cum pune viața problema

Picioarele au răsturnat urme adânci și doar eșecul drumului parcurs degeaba mai naște o întrebare: pentru câtă vreme mai beau din acest pahar cu apă amară? Nu știu ce am devenit și nici nu vreau să aflu. Să-mi întind capcane căutând răspunsuri? Ah, ce multe secunde aș arde amaric gândind la un minut de împlinire! Lustruiesc amăgitoare vise. Hm, știu că ai să râzi, tu cititorule, tu împlinitule, avutule, satisfăcutule, ai să mă privești cu milă și cu scânteii în ochi de fericire, de poziția ta atât de sus față de căderea mea atât de... Să revenim la sclipici. la scânteia care te face pe tine mai altfel decât sunt eu. Probabil că pe frunte se mai văd amintiri din copilărie. Dar nu știu cum pune viața problema și mâinile stau fărâmate a rugăciune. Dar ele nu știu să se roage. Mă picură ultima noapte pe spate și simt cum pietrele se prind în hora zădărniceii. Și apoi, unde să mă duc? Tu râzi. O revoltă de cer înspăimântat mă cuprinde parcă la gândul că nimic nu e suficient. Iar tu? Tu ce faci? Omule, urcă mai departe de canonizare. Arderile sunt în ochii tăi sălbatici. Ai fi putut să taci, dar ai vorbit și cum eu umplu întâmplările cu tăceri și cu nimic, calc nesăbuit în sângele meu. Am obosit. Un pahar prea plin curge pe masă. Nu știu

Dorina Şişu

cum pune viaţa problema, dar eu nu vreau să mă mai ridic.

Nu mai plânge, mama

răzbunarea s-a prins în jocul funebru
a atins inelul de buza pământului
şi iată cum toiagul unui cuvânt de adio
s-a prins ca un mărăcine în părul meu
otrava ploii a secat metafora
hoţi de buzunare mi-au tatuat cu sticlele de bere
pe glezne
nume din vise
din visul cui au răsărit maci negri?
ah nu mă întreba de ce speranţa poartă negru în
dimineţa aceasta

mama şi-a adunat spatele în ochiul meu stâng
şi icoana din sala mare
are amprentele mamei pe ramă
ţipă morţii chemările
blestemă iubirea tatălui meu
şi pe masă a rămas pastrama de oaie din copilăria
lacrimilor mele

nu mai plânge mamă
în fericire visul se destramă

Argintul viu

când tălpile cu sânge
în urmă-şi las' odihna
când ţipătul îşi urlă tăcerile
în noapte
când masca de pe om
în animal se face
te-aşezi în rând cu soarta
şi adunat de spate
mai scormoneşti toiagul
de mituri şi poveşti
fântânile pe umeri
prind rădăcini ori şoapte
doar anotimpul ştie
să-ţi numere din riduri

şi cerul te priveşte şi-ţi spune-n colţul gurii
să fii argintul viu din mijlocul furtunii

Femeia aceasta

peste poduri se lasă dimineți leneşe
chipul cerului a prins riduri
femeia îşi face culcuş din vânturi
şi aşteaptă ploile să-i spele nopțile
că doar nu setea aceasta i-a uscat gâtul
şi nici colțul lupului nu i-a oprit cărările
femeia învelește sufletul cu frunze
cere iertare pământului
şi vieții sale timp de aşteptare
că doar nu foamea aceasta i-a uscat fruntea
şi nici șoapta sarpelui nu i-a alungat regăsirea
femeia îşi ascunde tălpile rupte
desenează un punct infinit peste poduri
şi visele...
i se duc toate

În dulapul meu de haine

în dulapul meu de haine
am ascuns un val
nu-l cunoşti
l-am furat într-o noapte fără lună
nu deschid uşa
pentru că s-ar rostogoli peste mine
biletele de papagal s-au îndoit pe la colţuri
nu am mai vândut
şi nu m-aş pricepe
aşa că iau îndemnul tău ca pe o glumă
să râdem de nepriceperea mea
zici că pleci
zici că viaţa se joacă cu mine
braţul femeii mute
face semnul crucii
din trei în trei zile
în numele tuturor
iertarea să vină aşa cum n-ai ştiut
şi poate că o scapi din ochi
ei bine
atunci voi deschide dulapul
şi fie ca valul să ne spele de pariuri

Hai gândule

mereu ți-am povestit câte ceva
pe ascuns ți-am așezat mere sub pernă
m-am prefăcut că sunt Salus
și fără să înțelegi de ce adun roua
alergam precum un silen înaintea vântului
și urlam de fericire că sunt tâlharul mării
valul acela stă în dulapul meu de haine
și nu am să-i dau drumul
pentru că mă prefac în regina Babylonului
înspre răsărit îți voi ridica o cetate
din cele mai frumoase ploi
din vise vom face răsăritul lumii
și apoi o să privim liniștiți la ultima ninsoare
hai gândule
hai stai
nu auzi cum te strigă timpul?
eu nu am plâns când am ajuns la malul tău
sunt slujitorul urmelor bătrâne
și în coate m-am scrijelit de pântecul cerului
hai gândule
hai stai

Nu cred.. nu ştiu

în ora dimineţii tale
citesc veşti cu parfum de pustiu
şi ce jalnică-mi pare acum seara
pentru că parcă aud versurile tale
aşa cum au adormit pe plajă
cum strigă spre simboluri
şi cum roagă risipirea să nu plece
nu te întreba unde eşti
în cercul tău nu pătrund visele
şi dacă ar fi să-ţi povestesc despre timpul meu lipsă
salamandrele şi-ar dezlipi culorile pe un munte

într-o zi
pământul a ridicat mâinile spre mine
şi prin rădăcina lui am cicatrizat o poveste
pentru că valul te ştie
şi pe marginea acestui prag
ţi-a lăsat un nume

într-o altă zi
pământul mi-a căutat ochii
dar ninsorile acoperiseră depărtarea
şi de atunci tot ninge mă ninge... nu ştiu

Am rămas în gară

am rămas în gară
trenul meu are întârziere de şapte vieţi
ceasul l-am potrivit într-o staţie mai devreme
şi da
buzunarele de Pinocchio au atras atenţia călătorilor de la
clasa I
doar un bătrân cu baston de Sisif
s-a aşezat lângă mine
suspinând greoi
răsucind pe deget o verighetă de argint
şi printre buze şoptind un nume
doria, doria, doria mea, doria
motivul tăcerii sau privirii mele
a fost o cauterizare inconştientă
în faţa morţii

am rămas în gară
gândul că cineva îmi va vorbi
îmi aducea o permanentă stare de fericire
şi ce dacă sunt femeie
şi de ce îmi este frică
şi ce dacă întrebările sunt ale mele
nu oricine le aude
şi nu oricare macaz ne aparţine
poţi privi liniştit în jur

Dorina Şişu

raţiunea e un măr copt în vârful capului tău
în buzunarele mele rupte
s-au scurs pietrele salamandrei de lut
şerpii stau încolăciţi pe bancă
aşteptând trenul meu
câtă vreme să mai fie?
cât din timp a mai rămas?

Surogate parfumate

dincolo de ierni și de trecere
te întrebi dacă și tu ești fragil
chiar dacă te apuci de scris
îți vine să tai până la os
îndobitocirea mitică
pe un fundal de negru stil liric
așezând cu grijă
dar haotic
părerile
una câte una
două câte două
în formele de pătrate pline ale inimii
surogate și parfumate
cu aceeași crini de la ziua mea

în capul mesei citești ziarul
îți arunci degetele pe frunte
tragi din pipă
și aștepti ca-ntr-o gară părăsită
să te năvălească șoarecii
stai să-mi caut buzunarele rupte
stai să-mi aranjez cuvintele
s-au cam învechit și mi-e că nu-i destul
să spun o propoziție în dimineața asta goală

Mă rogi să scriu...

atunci când nu am ştiut ce să-ţi povestesc
am scris despre mare
delfini
şi despre fântâna mea din dublin
de parcă drumurile mâncau la aceeaşi masă cu depărtarea
de parcă dorul obosit îşi numără lacrimile în mână
şi de parcă străinii te-ar înţelege
mă rogi să-ţi scriu despre mare
păi da
pentru că valurile le-am ţinut la brâu
în timp ce alţii orânduiau banii
pentru că nopţile s-au măcinat în rând cu visele
în timp ce moderniştii făceau expoziţii de pictură
mă rogi să scriu despre mare
când timpul acesta nefiresc
îmi soarbe din ochi amintirile
oricum nu mă crezi şi nici nu mă recunoşti
în ospăţul vieţii
eu am mizat pe frică
hai că plec puţin
dar când mă voi întoarce
am să-ţi scriu despre marea peste care plec să trec acum

Puţin câte puţin

spuneam că pentru o clipă dăruită mie
eternitatea va locui la picioarele mele
dar ce să fac la umbra ei
fără să ştiu rostul acestor ploi?

spuneai că pentru această viaţă
tăcerea e cel mai frumos vals
e ca un inel cu pietricele albastre
dar ce să fac în lumina ochilor tăi
dacă nu ştiu unde ne duce clipirea?

nu mai spunem că drumurile ne obolesc
nici de căutări nu mai spunem nimic
pentru că ceea ce nu se mai trăieşte
simţim bătrân în fiecare pas
şi apunem puţin câte puţin
atât cât să nu ameţim de fericire
ori atât cât să ne menţinem copii.

Casandra

am îmblânzit vântul
ca să fur singura ploaie de vară
aşa cânta un copil la colţul străzii
cânta indiferenţei şi aroganţei
dar naiv în nedumerirea lui
s-a găsit vinovat că-i orfan

viaţa nu i-a tăiat calea
şi-atunci vremea s-a întors din drum
lăsându-mă goală
aşa plângea o femeie
frământând în braţe pruncul
dar mergea pe propriile urme
şi tot ce căpătase de la viaţă
pierea în calea pustiuului

trebuia să mor, dar m-a găsit iubirea
m-a vindecat şi m-a furat în zborul ei
aşa dansa Casandra vindecată
deschidea toate porţile fără să vrea
şi fără să ştie că una-i blestemată.

O femeie-şi duce-n braţe frica

a dat o monedă timpului să stea
dar timpul i-a sărutat ochii şi a plecat

a dat o monedă morţii să vină
dar moartea s-a sinucis de ruşine

a dat o monedă fericirii să o recunoască
dar fericirea a luat chip de şarpe

a dat o monedă speranţei
să o ridice ca din pământ
dar speranţa i-a vorbit de durere

de atunci femeia s-a dat deoparte
şi gustă din ţipătul legănat al ploii
stă faţă în faţă cu vântul
acoperind cu grijă tălpile în cenuşă

o femeie îşi duce în braţe frica
o sărută pe frunte în timp ce o plimbă
prin bieteles drumuri cu buzunarele rupte

Robia

când bezna-ncinsă o străbați în noapte
când nucul cel bătrân în vis 'ți-apare
te-ncheagă-n umbre visele fugare
și-ai vrea să stai mai orb și mai deoparte
în urma ochilor ce te măsoară-n zare
precum o pradă viața îți rămâne
și nu un scut în care-ai vrea să fugi

ah, scări prea mari în praguri surde
ați așezat în fața-mi vorbe goale
și inima nu vrea să mai asculte
ea vrea să fie piatră și vântul s-o măsoare

ah, sâmburi cruzi pe tălpi sărutul crapă
un adevăr de omenie cântă
și sufletul golește trupul parcă
ar vrea să fie tot mai sec în mine

dar rob cum sunt puterea mi-e proscrisă
mânia-n lungi tăceri s-ascunde
ah, inimă de piatră-mi ești
mai stai puțin să-mi povestești
cum soarta cea vicleană stă la pândă
ori cum iubirea arde-n primăveri culese
și nu privi prin umărul acela
prea mult lăsat de pietrele-adunate

Dorina Şişu

şi calcă apăsat pe şerpii dinăuntrul vieţii
să fii ce nu eşti, dar nu a morţii veste

Un om râde

o lamă uriaşă se rostogoleşte
în firul ierbii
simţeam cum se năpusteşte
pe trupul meu
verdele mirat de neputinţă

i-a cuprins gâtul plâns
cu braţele pline de sânge
un om râde
un altul citeşte ziarul
o femeie îşi ceartă copilul
un bărbat zace în mijlocul drumului
beat şi arogant

după o vreme
violul era o normalitate
mirosul de coniac persista şi în părul ei

i-a cuprins gâtul plâns
cu braţele pline de sânge uscat
cineva continuă să fluiere
mi-am dat seama târziu că plâng în somn

pământul îmi sărută sufletul
atunci n-a contat
m-am descompus din întuneric

Dorina Şişu

şi-am ridicat în jurul genunchilor
rugi de iubire

Laşitatea voastră

dacă te retragi în umbra sau lumina Euclidelor
voi deschide conflict în faţa degradării care te macină
motivul?
pornim de la ideea de-a elimina un pretext al înecaţilor
prea setoşi de pasul meu
dispuşi devreme să zacă în aceeaşi urmă

în laşitatea mea inutilă
am învăţat să tac
în geamătul acesta
am plătit tribut
ca disponibilitatea libertăţii mele să-mi fie rană deschisă

mişti frenetic şi iraţional din mâini

pe corpul meu s-a aşezat praful
îmi voi conforma limbajul plânsului
la voia sărutului tău bifurcat

cu stare de veghe şi grea mă strecori
printre umerii goi ai viclesugului
le spui nebunilor să scrie de blonzi
prea buni şi prea sterpi
şerpii se aleg între ei pentru că
adevărul e un vrăjitor şi ştie să tacă

eu nu sunt Milphio şi regret
pentru că aveam curajul să-mi înşel oamenii
arătaţi lumii pietatea plină până crapă
de voi

Dorina Şişu

cu voi

voooooi...

pentru că în naivitatea voastră
încă mai credeți
că cineva o să vă răsplătească

în loc de rugă
ridicați o piatră deasupra capului
aruncați cu ea în mine
nu mai plănuiți nebuniile lumii
cu portretul vostru

Îți spun ceva...

acum să spun ceva despre judecata altora
despre supraviețuire
despre plânsul tău și miopia lor
despre durerea ta și urma pământului
îți spun ceva despre zvonul nopții care îți ascunde
plânsul
apoi să strâng din dinți
pentru că un supraviețuitor urmează un drum până la
capăt
și pentru că pulsezi mai puternic după fiecare lovitură
dar tu
omule
ești copacul din mijlocul furtunii
dansează până la final
pentru că înalții nu cunosc lucrurile simple și fericirile
fiind mult prea sus de rostul vieții și de răsufarea ta

Cenuşa cetăţii Masada

şi ne-am trezit deodată copaci
că privim în jur cu frică
suferinţa s-a întins precum Mâna Maicii Domnului
iar mirosul rănilor a devenit supradimensionat
se fac mereu două echipe de joc
bogaţi şi săraci
plini şi goi
inutili şi extraordinari
războiul ducerii de păcate continuă
ne repetăm în gând ca pentru noi
sau doar aşa pentru ca timpul să nu treacă degeaba
şi spunem:
ştiu să fiu cenuşa cetăţii Masada
iar acest munte care băjbâie la picioarele mele
nu va prinde rădăcini pe morţi
şi nici de coasta mea nu se va prinde
pentru că ştim să fim în
Templul Oamenilor

Salamandra de lut

prin lampă curge mirosul de om
l-am dibuit din răătăcirile vântului
ca un păianjen am ţesut visele
într-un salon plin cu oameni
am crezut în lumină
dar gheara mă apuca şi mai tare de gât
aplecând fiinţa spre pământ
pe ochi s-a prins lutul
şi am modelat viaţa în gri
neştiind culorile cum vin
am târât mai departe voinţa
poate mult prea în ocean
şi mult prea în adânc
şoaptele nopţilor au îndesat în mine voinţa morţii
prea curând pentru a înţelege condiţia mea
şi prea târziu pentru a mă ridica în faţa altora
presupunerile au bătut piroane ostenite
iar pe tâmple încă mai curge un fir de iarbă
din rouă se chinuie sufletul să bea
pentru că ştie drumul spre maluri
spre acest val sub care mă ascund
dar nu
stau lipită de pământ ca o salamandră
încercând să înţeleg nerosturi
doar atât

Doi nebuni la masa vieţii

viaţa te obligă să te joci
la un pian vechi
apeşi pe clape
aştepti să auzi chestiuni organizatorice deja rezolvate
pătrunzător
timpul te pune la colţ
nu ai ce face şi începi să numeri
zilele
noaptele
grijile
iubirile
treci în alt gând privind femeia
ca o satisfacţie
şi simţi că mori pentru că lumina cade pe capul tău firesc
ud learcă prinzi ușor ticul nebuniei
o agonie venită ca un amanet
cu o abilitate de fluture
bați cu aripile în clapele pianului
dar nu auzi nimic
jobenul te face ursuz
nu auzi chemarea publicului
jonglezi în mișcările ciudate ale timpului și te crezi
învingător
să dansăm dragule pe situația ta statică

Dorina Şişu

suntem doi nebuni în plus
prea în plus la masa de joc a vieţii

Adevărul despre femeia chircită

m-am ghemuit lângă ocean
el venea şi mă învelea cu spumă de val
oamenii nu au trecut să mă vadă
pentru că am uitat să-i privesc atunci când am căzut
am adormit în palma apei
uneori mai întind picioarele de partea ţărmlui
atunci când rănilile uită vindecările

mai țin minte cum cădeam pe gânduri
pietrele purtau un dialog cu mugurii
unii râdeau
alții fugeau
pariam pe nebunie
iar tu mă acopereai mereu
spunând că e frig pe zăpadă
și alunecai pe zilele mele
ca și cum eram mireasa ta de o veșnicie
o Iliadă care duce în spinare un cuvânt
sau un sprijin cu iz de Sisif
o certitudine
sau o taină
a femeii chircite
ce-și doarme lângă ocean
resturi de vise

Să fie viaţa mea

să fie
mereu o apă de care nu poţi vedea mai departe
sau o frunză peste care nu poţi trece
să fie
visul acesta împlinit peste buzele mele tăcute
să fie
doar un anotimp
un cerc
un pas
ca un val peste nopţile promise
să fie
o poveste cu miros de castane coapte sub stâncă
să fie
o mână care să-mi tacă ne-spusul
să fie
un maxim de zi
şi uite cum nu pot spune de ce azi sunt mai mică în ochii
tăi vânduţi vieţii
să fie
aceeaşi fântână cu promisiuni ne-promise
mai stau să mai urc o scară arsă cu vise
pentru că te iubesc
şi pentru că mă trăieşti
iubirea mea

Dorina Şişu

Priveşte cum se curbează ploaia

Motto:

Peste tot există femeia chircită. Totul devine firesc. Totul se adună în jurul femeii ca o normalitate. Şi normalitatea prinde contur de durere şi gust de rătăcire. De ce? Pentru că totul se leagă de acele degete chircite a rugă, a nevoi, a iubire, a moarte, a viaţă şi a noi. Singurătatea devine chircită în jurul acestei femei? Femeia stă chircită. Singurătatea stă chircită. Vedem o imagine adusă de spate, cu tot universul la picioarele ei, sărutându-i existenţa.

o cifră matură s-a urcat în spatele meu
cuprinde încruntarea
şi nu mă întreb
de ce eu
sau de ce doare
târâtă umbra se plânge
un pas
la încă un drum
o mână întinsă altui număr
mai stau să mă spăl pe ochi cu cerul tău
poate așa am să cuprind fericirile toate

Dorina Şişu

tu priveşte cum se curbează ploaia

P.S.

*Tot timpul am considerat că un gând frumos merită
trăit și de cei din jur. Scriu nu pentru a plânge, ci
pentru a da curaj celui care mă citește și dreptul să
devină mai puternic înțelegând slăbiciunea mea.*

Noi cei morţi, ce mai putem muri?

desculţă am stat şapte ceasuri
în faţa apelor să desenez chipul salamandrei
cenuşa cu foc argintiu s-a prins de tălpi
am crezut că eşti aici pentru a smulge frunza de pe
tâmplă
mi-am tras paşii înapoi din malul înfipt de picioare
tu îmi spuneai că lumina e timpul meu
şi că tremurul e viaţa care îmi dă târcoale
de ce am întârziat la naşterea mea?
de ce apa eliberează truda pe trupul meu atât fără de rost
în toate rosturile negăsite de mine?
exilaţii caută sub pleoape liniştea risipită
un absolut ţin în palmă
un ieri cu un azi uitării să uit
suflarea dimineţii tale cu adormirea vieţii mele
când îţi spun că trăiesc murind
nu mă crezi
speri
sper să fiu altarul cu mâna de lut care pictează case
sper să uit acest roşu de sânge hibernal
îmi rupe anotimpul
şi valul
uite cum iubirea şi-a făcut rost la mine în suflet
flămândă viaţă pe unde mă aşezi?
iertarea drumului meu nu e de ajuns?

Dorina Şişu

păcatul din pietre a prins rădăcini pe ziduri
să bată deci lacrima în sânge
tu să mă ierţi că nu ştiu să-ţi fiu mai mult decât ai visat
şi nu ştiu să fiu destulul din viaţă sau din gând
când moartea îmi oferă o mână să o strâng
dau clipei tot ce-am strâns
şi nu e de ajuns
mori-mi Tu moartea mea; eu nu ştiu

Legată de fluturi cu 50 de cenţi

dau ziarele în drum cu lopata
ai devenit dulce din cauza primăverii
te ştiam ca o şampanie
nu mă lega cu şnurul de fluturi
priveşte tavanul în culorile salamandrei
acolo mi-am fixat sufletul
croşetez rime în dreptul saxofonului
mai vreau coroane din frunze moarte
să le așezi pe umerii goi
poate că oceanul va ordona pașii făcuți pe nisip în forma
inimii
nu pleca din calea valului
mai stai cu mine și spune-mi dacă linia vieții seamănă cu
linia ta
am fost aseară la fântâna din dublin
am strigat în ea ultima scrisoare de joi
și am aruncat 50 de cenți pentru săraci
merg să-mi cumpăr o bere
peste două ore am o conferință legată de metafore
la square north se fac reduceri
traficul e alambicat și tu îmi vorbești de culori și de
fluturi
hai pe fruntea mea să mă treci cu verde

Mă opresc aici

am găsit pagina scrisă de tine
bolovanii din mijlocul drumului se rostogolesc mereu
spre mine
o ameţeală dulce mă cuprinde privind în jur
nu mai simt nimic
o pierdere se înclină de parcă aş face parte din ea
mă opresc din scris vrând să-mi aduc aminte de magie
sau de ceva care să mă facă să râd
apa oceanului îmi sărută picioarele
o iubire pe care mi-am închipuit-o caldă
dar mă pierd printre doruri neştiute vrând să aflu o
chemare
a ta sau a mea
nu ştiu a cui
dar ştiu de ce
memoria s-a oprit pe margine unui anotimp
vreau să mă opresc aici şi să tac
vreau să adorm în acest neştiut şi sadic timp al supunerii
tăcerii
pentru că ştiu că nimic din ce simt nu se simte
pentru că arena e prea mare pentru un gladiator de
cuvinte

Tu

ți-e dor de mine pentru că trebuie să-ți fie dor de mine
pentru că ochiul tău nu poate duce prăbușirea radicalului
dintre noi doi
o moleculă trece pe degetul tău inelar
ai cules alintul sânului din iarbă
eu mă jucam cu frunzele
le șopteam iubirea noastră
și atunci crengile toate s-au aplecat înspre mine să
asculte
și să fure din mugurii mei ascunși în palme
am spus că TU e prea mult pentru amândoi
urma aerului după TU se curbează în formă de inimă
dar eu vreau să fug împreună cu dorul
vreau să-mi săruți glezna acum când soarele își lasă în
părul meu valsuri de nuntă
hai în marginea aceea de nor să țipăm
să ne scădem tăcerile impare în cifre de doi și de patru
să desenăm lupii cu roșu
apoi să tremurăm pe scena imaginarului sprijiniți de un
toiag oarecare
crezându-ne îngeri înghețați pe zidurile infinitului

Blestemul zeilor

dimineţile de azi se fac ierni pe fiecare deget
numerele au ieşit din mare
s-au îmbrăcat în haos şi-au măturat nisipul
în fiecare zi în care tu ai crezut că roua îţi atinge talpa
s-a despicat în patru calendarul în care m-am născut
şi porţile la care ai bătut stau închise
pentru că te crezi unic şi revendici cifra 7
mi-am luat urma focului
cenuşa-mi explică drumul greşit pietrelor
dar tot mai alunec nemuririi în gânduri
şi lacrima despre care ţi-am vorbit îşi duce în fiecare zi
cuvântul în spate
ca un păcat
sau ca o normalitate

tu îţi desenezi dimineţile pe ferestre aburite
eu îmi adun cioburile din prăpăstii

tu descifrezi necunoscutele
eu privesc la o nălucă în oglindă

tu rostogoleşti senin o bilă cu ghimpi
iar eu mă visez zeiţa morţii

goală între două bufniţe

Dorina Şişu

scap printre degete înțelepciunea și viața
doar oceanul acesta care-mi cântă la picioare
pare să înțeleagă rostul nerostului meu
privește
tu nu răpești nopțile
și insula ta îți admiră cifrele
eu am insultat armăsarul cu opt picioare
Odin iubea mai mult pe Sleipnir
așa că eu am rămas idolul sacrificiului funerar
doar atât cât să privesc liniștea dimineților scurse

Dau moartea-mi pe gratis

mă pregătesc să dau moartea pe gratis
o gătesc, o rujez, o satur de lapte
apoi o aduc la uşa ta
ce dracului mă priveşti cu ochii ăia?
şi de ce dracu îţi atârni între picioare eşarfa?
cum spuneam
nu e relativă moartea şi nici dansul tău din buric
poate că nevoia acută de bani mă mai strică
nu mă pot abţine din băut
şi uite cum din nou plouă cu foc
sub mine se tăvăleşte pământul a scrum
toţi pomii au scos limba la mine
şi o umbră se primeneşte cu luna plină
ehe, moartea e fecioară sătulă
de păsări
de vina păcatului meu
şarpele îmi cântă în strună
mai stai să îţi dau vreo doi lei
hai, apucă moartea de mână
mă grăbesc într-un fel de sfârşit personal
nu-ţi coase trăirea
mai lasă pe buze puţin din nectar

Ochiul din mine

mă doare amestecul de noi luat separat
pentru că vântul îţi mai ştie rătăcirea
îţi odihneşti singurătatea pe un ochi
şi stai într-un picior crezând că echilibrul vine de la sine
lumina atârână de o lume fără gust de prune uscate
iar fruntea ca un blestem se odihneşte
pe o sete de suflare
am văzut palmele pline de sânge
şi mă întreb ce rost are forma rugii în nopţile cu noi doi
trăieşte-mă ca pe un ecou şoptit
mai rămân să te ascult
apoi mă rătăcesc spre unde priveşti

Prostituţie

trebuie sa-ţi schimbi imaginea execuţiei pe prispă
derbedei suntem toţi
niciunul nu a scăpat de nebunie
violul are un efect de genul dement recul
aşa mi-a venit să spun
dement recul
femeile goale
podul si pantofii
sânii se lasă ploii
vântul trage cu ochiul şi vrea
sex
balele aşteaptă rândul
la ziare şi cotlete de porc
am să iau o pauză tinere
oricum mă citeşti printre rânduri
şi oricum tuturor nu ne pasă
preferăm strada
să ţipăm
să ne prostituăm
să ne îmbătăm
să vandalizăm
dar nu facem politică
şi nici nu credem
nimic din ceea ce suntem nu suntem

Omul din colţul gurii

cu singurătatea la vedere
şi așa insolubilă o etalezi
că-mi vine să jur că semeni cu Dostoievski
cunosc valoarea tăcerii
şi logica din desenele tale o ştiu pe de rost
am aşteptat să dorm în colibe construite de tine
sau măcar să te înduri
într-o joi când mergi la vânătoare
să mă iei
să îmi arăţi cum e strigătul mut a la Munch
spune-mi
de ce montează oamenii corturi pe munte?
am simulat prăpastia prezentului în timpul tău
am obţinut ca rezultat un număr
un măr a căzut la picioarele mele
de peste drum se aude cum cineva repetă amabil
cum să nu? cum să nu? cum să nu?
la pasul următor am căzut
groapa era acoperită de apă
mi-a intrat în gură noroi
ceva atât de simplu dar cu un gust puternic de oameni
m-am şters cu podul palmei
şi până la capătul drumului am cântat ceva vesel cu
noroii zâmbind la colţul gurii

Dorina Şişu

Dorina Şişu

– proză–

26 iunie 2010

Rămân cu iluzia lui există, rămân să amestec vise-n dorințe, rămân un popas din retras...deci sunt! Vânătoarea vieții se încheie aici.

- Să pleci la ora zece. Ai înțeles?

- Da. Voi pleca.

- Nu glumesc, o să schimb butucul la ușă. Îți iei ce vrei din casă și pleci. Dacă nu ai apucat să iei tot, asta e. Schimb butucul. Ai auzit?

- Da. Am auzit, acum sun după mașini. Nu am știut că mă dai afară azi

Sunt chei peste tot, albastrul dezleagă, bate un vânt fericirea spre nori, ascultă hăul în tine un nume, nemurire, iubire, abisul și eu. Suspinul mă leagă, o lacrimă pică pe mine de sus.

Nimicul formează în jurul nostru un cerc închis ce strânge - răsfârâge și mai mult dorința ființării..când întâmplarea te află, naști nefericire.

Fetiţa îşi priveşte mama şi plânge ușor. E tristă şi tace. Adună jucării într-o sacoşă. Le luăm pe toate.

- Te rog să mă ajuţi. Am nevoie de maşină acum, în juma de oră.

- Bine, vin.

Uşa se deschide. Tabloul de la nuntă e aruncat pe pat. Uşoare zvâcniri simt în mine. Un calm ciudat mă cuprinde.

- Uite tabloul cu tine mireasă. Să-l iei de-aici.

- Da.

- Îl iei.

- Nu vreau, nu am unde să-l pun. Am doar o cameră, nu...

- Nu mă interesează, îl arunc la gunoi.

- Bine.

- Îl iei.

- Nu.

- Să pleci cu toate bagajele, faci un drum. Ai înţeles?

- Da, am înţeles.

Fetiţa îşi cuprinde mama.

- Nu plânge.

- Nu plâng.

Ne îmbrăcăm cu bine și trecem în rău. Ne hrănim cu iluzia clipei frumoase, ne plângem, ne zbatem, animale fiori. Un doare de mine, un doare de sfânt... de mormânt.

Bunica întinde o pâine.

- Să ai.

- Sărumâna. Plecăm. Îmi dați și-un chibrit?

- Îți dau.

Și mi-a dat, folosit și uzat.

- Uite și două linguri, o linguriță și două furculițe.

- Sărumâna.

O ușă mereu se deschide țipând.

- Ai înțeles?

- Ce?

- Schimb butucul.

- Să-l schimb.

Prieteni ajunși prizonieri în durere, bagajele duc la mașini. Tot plouă, e frig. Copilul tăcut, din ochi urmărește, rămasul în urmă

al unui cămin. Se rupe de stare, îi vine să plângă, şi mama observă dar tace, sperând să nu plângă. Viaţa devine un zero. Povara de nou început ne ridică. O ploaie rece, un vânt mă cuprinde, acelaşi pe care mereu îl tot cânt. Mâinile, tremură şi parcă în sânge tot simt o şoaptă ascunsă...dar tac. Car spre maşini şi pat şi dulap. Nu pot să mai râd, copilul se plimbă, durerea în mamă se naşte ascuns.

27 iunie 2010

Nu am apucat să scot hainele din saci. Am dormit cu Daria în brațe. Dormea ușor. Din când în când mă strângea de mână. Verifica să vadă dacă sunt acolo. Nu am dormit. Mă simțeam foarte mică. Dimineața am vrut să-mi fac o cafea. Aveam un cuptor cu microunde. L-am primit de la o studentă, bună prietenă cu mine. Aveam o cană. Aveam și cafea. Era într-un sac. Oare în care? Am lăsat cana cu apă în cuptor timp de trei minute. Cafeaua a ieșit bine. O găsisem într-un final.

Priveam camera cu tristețe. Loc mic, saci mulți. Daria dormea. Unde fumez? Am ieșit pe pragul ușii. M-am așezat, am pus cana între picioare și mi-am aprins o țigară. În fața camerei aveam baia. Mirosul urât de la wc era de nesuportat. Cafeaua avea gust ciudat. Prima zi în altă parte. Prima zi de libertate. O liniște ciudată.

- Mami!

- Da, iubita mea.

- Ce faci aici?

- Uite, fumez și beau cafea.

Se trezise devreme. Părea tristă. Se așează lângă mine. Își lasă capul pe umărul meu.

- Ce miroase așa?

- De la wc. Ai dormit bine?

- Îhî.

- Ți-e foame?

- Nu.

- Nu ai mâncat nici ieri.

- Nici tu nu ai mâncat.

- Eu am avut treabă.

- Mami!

- Da.

- Când scoți din saci?

- Imediat. De ce întrebi?

- Vreau rolele. Pot să mă dau aici, pe hol?

- Da, poți.

Aveam loc de trecere de la ușă până la pat. Să găsesc rolele într-un război al sacilor era o realizare. Am scormonit câteva minute până am dat de ele.

- Mami, sună telefonul.

Nu auzeam. Telefonul era la un metru de mine iar grija aranjatului mă blocase în altă lume.

- Mami, cine e?

- E tatăl tău.

Priveam cum sună. Nu aveam curaj să răspund. Simţeam o frică acută.

- Mami, răspunde.

- Răspund.

Şi am răspuns.

- Da.

- Ți-am spus să iei tabloul cu tine mireasă. De ce nu l-ai luat?

- Nu l-am luat.

- Să ajungi azi în cartier și să-l iei. De ce nu l-ai luat? Ți-am zis să-l iei, eu nu am ce face cu el.

- Nici eu.

- Ești tu mireasă, cum nu ai ce face? Îl arunc la gunoi.

- Aruncă.

- Îți convine așa?

- Da.

- Ți-am spus mă să iei tabloul?

- Da. Am spus că nu am unde să-l pun.

- Te aștept azi, să vii să-l iei.

- Bine.

- Ajungi?

- Nu.

- Eu vorbesc seri...

- Altceva mai vrei?

- Adică?

- Adică răspunde la întrebare, e simplu.

Daria se lipise de telefon. Îmi făcea semne cu mâna să nu merg. Părea speriată. Încercam să închid şi nu reuşeam.

- Ce întrebare?

- La revedere.

Am închis. Mi-am dat seama că tremuram. Îmi era frică. Toată noaptea i-am auzit vocea. Îl auzeam pe holul căminului cum tuşeşte. Îmi părea că uşa se deschide şi că întreabă: ce faceţi voi aici? Chiar, oare ce făceam noi acolo?

- Mami, să nu mergi la el.

- Nu merg. Trebuie să mâncăm ceva.

- Nu-mi e foame.

A venit Mihaela, buna mea prietenă studentă. Venea foarte des şi mă întreba dacă mai am nevoie de ceva. Tot cu Mihaela a mâncat şi Daria. Măcar ea să fie ok. Am reuşit să aranjez ceva din saci. Instalez calculatorul. Îmi era dor de proiect, de oameni. Acolo era locul spre care fugeam de frica lui. Mă calmam de fiecare dată. Însă, acum, m-am supărat. Mă simţeam atât de mică, foarte mică. Aveam nevoie de ei. Trebuia să mă descurc.

Am început să scriu. Nu mă puteam opri, nu respiram, nu
auzeam, scriam.

Pe un drum fac paşi.

Paşii fac un drum.

Limbaj rigid, tehnicism

Lumea se explică

Divinitatea nu, e strictă.

Trăind port vina vieţii

Un nimic trecător e vântul acesta

Imprimat în sângele meu

Am gustul chinului în gură

Nu mă priviţi,

Nu râdeţi

Ironică trăire iubind la infinit

Cine sunt eu?

Cine sunteţi voi?

Greşesc cu viaţa.

Lumina scoate la suprafaţă lacrimi.

Întunericul închide dureri

Situându-se deasupra raţiunii

Dorina Şişu - proză

Prea multe porţi.

Un râset se aude după a şaptea soartă

Îmi mută Domnul sufletul

La periferia umilului.

Sub piele am pământ

Sub pământ e umbra sufletului

Sunt un compus chimic neînsufleţit.

Sunt nematerial şi un nimic.

Un ceva deosebit, recunosc

Orizontala lumii văzute

Nu o trăiesc, o respir în moarte

Nimeni nu are curajul să mă atingă.

Râdeţi de două ori mai mult

Trăiţi viaţa şi în locul meu.

Nu mă priviţi,

Nu râdeţi.

Nu-mi era foame. Daria era senină şi părea mulţumită. Nu era
aşa. Ştiam asta. O făcea pentru mine, la fel procedam şi eu cu
mama.

Soacra ne-a făcut o vizită fără să anunţe. M-a surprins vizita. A stat câteva minute privind în cameră. Apoi a plecat. Daria a reacţionat brutal.

- De ce ai venit?

- A venit bunica la tine, Daria.

- Să pleci, pleacă, hai, hai.

- De ce iubita lu bunica? Cu ce am greşit eu?

- Pleacă de aici.

Aceleaşi cuvinte. Se repetă o soartă. Acelaşi destin ce râde de mine.

Bunica Dariei, s-a întors după câteva ore cu mâncare caldă. Fetiţa mea a refuzat să mănânce. Ştiam că-i este foame. Când a văzut mâncarea, a început să plângă.

- Daria, te roagă mami să papi. Uite ce frumos miroase.

- Nu vreau, nu mănânc de la ea.

- Dar buni e bună. Hai şi papă, te rog din suflet, uite, îţi dă mami ca la bebeluşi. Tu deschizi guriţa şi eu fac avionul. Da?

- Bine.

Astfel a mâncat câteva linguriţe de mâncare. M-am bucurat. Atunci mi-am dat seama că-mi era foame. Mirosul mâncării a stopat foamea. Oricum nu ajungea şi pentru mine.

- Mami!

Dorina Şişu - proză

- Da iubita mea.
- Acum noi suntem săraci?
- Nu suntem săraci, dimpotrivă, suntem bogați.
- Dar noi nu avem casă.
- O să avem, îți promit.
- Când?
- Peste un an, adică peste patru anotimpuri.
- Îmi iei o casă cu piscină?
- Nu știu.
- Auzi, mami?
- Da.
- Dar de ce nu iei și tu un televizor mare în lising?

Nu m-am putut abține și am râs.

- De ce râzi?
- Pentru că nu există lising la televizoare.

Noaptea, ne-am luat în brațe și am adormit împreună cu ea. Mi-am dat seama că nu am făcut pipi de două zile. Îmi priveam mâinile pline de zgârieturi. Mâine trebuie să fac rost de un frigider. Cu ce să mă îmbrac? E prima înfățișare la tribunal. O să fie bine.

Grijania

Trec cu privirea peste amintiri și nu le văd. Aș putea picta fericirea cu albastrul plâns din lacrimile mamei, cu roșu aprins din visele mele scurse dimineața din inimă în pământ, am luat negrul din noaptea emoțiilor repetate și a lămpii cu gaz ce-mi luminează camera.

Mă ridic pe urme de pași neuitați de dor, ce dor. Contur de sentimente cu gust amar, revăd, resimt ca o mântuire a sufletului, ca o vindecare în nedefinitul meu destin. Închin amintirilor din copilărie o nuanță de sacrificiu și le așez cu grijă în rama de sacru. Revendic fericirea și mi-o supun cu capul plecat copilăriei cu nodul în gât.

Insist în căutarea amintirilor. În toate sectoarele gândirii din perioada copilăriei văd lacrimile mamei și-i aud plânsul sfâșietor, posedat de neputință și dor. Singurătatea a constituit criteriul decisiv la maturizarea mea. Țipătul, în fața icoanei, reprezintă neputința de a merge mai departe, avea un dispreț total față de moartea tatălui meu.

Am fost săracă dintr-o poruncă a sorții și am amplificat această sărăcie până la învățatul de-a mă ridica într-o durere supremă. Durerea o numesc tăcere.

Aveam şase ani şi într-o noapte, cineva ne spărgea geamurile. Mama a sărit ţipând din pat.. Țipa si implora să ne lase în pace. Mă ţineam după mama. Eram speriată. Numai pentru că mama plângea eu tăceam obosită, inertă. Eram bolnavă de frică. Îmi simţeam sângele şi inima în urechi. Îmi venea să fac pipi pe mine. Doamne, Doamne cât mi-a fost de frică. Până la ziuă ştiu că am rămas în braţele mamei. Dimineaţa s-a dus la icoană şi l-a judecat pe tata pentru că a murit. Am stat pe pragul uşii. Am privit-o cu o durere identică cu a ei. Îmi înghiţeam lacrimile de frică să nu-mi scape vreuna.

Cu toată puterea fiinţei mele caut o secundă de fericire a copilăriei. M-am născut în durere. Îmi dau seama de ce mă frig lacrimile. De ce vreau să ajung să înţeleg acele stări, acum?

Singurătatea îmi conferă luxul să cobor la realitate în plină viaţă. Naturalizez tristeţea sufletului meu prin lacrimi fierbinţi. M-am dedicat unei emulări inconştiente completând plenitudinea gustului amar. Nu mă pierd în gândurile copilăriei ci copilăria devine unică şi se pierde în mine ca o naivă introspecţie bolnavă.

Priveam la televizor, fără să-mi placă meciul de fotbal. O făceam doar ca să par indiferentă persoanelor din jurul meu. O auzeam pe mama spunându-i unei femei:

- Trebuie să întreb fata dacă vrea să mă mărit. Am mai întrebat-o şi nu e de acord.

Atât i-a trebuit femeii, a venit lângă mine şi m-a întrebat cu vocea ridicată:

-De ce nu vrei să se mărite măta? Vrei să stea singură toată viaţa, să se chinuiască cu voi? Nu vrei să ai şi tu un tată. Ia nu mai fă nazuri mucoasă mică, da' cine te crezi?

Apoi tot aşa de grav se adresa mamei:

- Pune femeieie mâna pe ea, dă-i două palme. Ia uite frate, da ce...tu te iei după uncopchil? Arde-i două şi hai că te aşteaptă omul ăla de o oră.

Săraca mama, ce privire tristă avea. Ce frumos era meciul de fotbal în comparaţie cu discuţia din casă. Mama a venit lângă mine şi m-a rugat să mergem. Avea o privire pierdută, blândă şi tristă, îmi cerea parcă ajutorul, acordul, mie...un copil. A mai avut cereri în căsătorie dar din cauza mea nu a făcut nici un pas. Îi spuneam ,” nu-mi place”. Alteori îi spuneam: ”e urât”, ”e popă, nu-mi place”, ” are prea mulţi copii”. Săraca mama. Acum era altfel, i se citea pe chip greul, era obosită, spera într-o schimbare, îi era greu, tot mai greu. Poate îşi dorea să scape de muncă şi sărăcie. Muncea şi pentru surorile mele. În fiecare lună, le trimitea în Bucureşti, alocaţia mea şi pachete cu mâncare. Strângea bani pentru ca surorile să-şi plătească mâncarea şi căminul. Mi-a fost milă de mama şi am spus da. Ne-am îmbrăcat bine, afară ploua, am plecat două străzi pentru a ajunge la omul care îşi spunea tată de câte ori mă vedea. Nu-l suportam. Era tot timpul cu zâmbetul pe buze, avea un mers

uşor şi săltăreţ, îşi mişca mâinile pe lângă corp într-o manieră enervantă. Zâmbea prea mult. Doamne, cât de mult am urât momentul primului meu pas făcut în casa acelui om. În sufragerie se afla o masă mare plină cu mâncare. Deşi îmi era foame nu am mâncat. Am înghiţit în sec mai ales când vedeam prăjiturile. Nu-mi simţeam sufletul de tristeţe. Îmi venea să plâng. Am încercat să-mi înec plânsul înghiţând des. A sosit un moment în care toată strădania mea de a accepta voinţa mamei, strădania de a nu plânge....am năpustit asupra tuturor cu un ţipăt sfâşietor, am urlat cu faţa plină de lacrimi

- Vreau acasă mamă, vreau acasă...

Viitorul tată vitreg a spus să ne culcăm. Nu mi-a plăcut. Îi aud vocea mereu, mereu.

-Trebuie să ne culcăm.

Săraca mama. Ne-am îmbrăcat şi am plecat spre casa noastră, prin aceeaşi ploaie rece în care venisem. Țin minte, că în urma noastră, până să ieşim din casa tatălui vitreg, l-am auzit cum mă înjura:

- Grijania....de copil....morţi....anafura....grijania.

Erau multe expresii pe care nu le cunoşteam. Ce era grijania? Vocea era dură, parcă mă lovea, clipeam des nu de ploaie ci pentru că îmi era frică să nu mă lovească. Eu şi mama ne-am continuat mersul încet prin ploaie până la căsuţa noastră. Nu mi-a reproşat nimic, niciodată.

De-atunci am frica faţă de oameni.

” grijania....grijania...grijania”.

Omul seamănă cu o scară, treaptă cu treaptă ajungi să-l înţelegi, să-l accepţi, să-l asculţi şi în momentul când ajungi în dreptul uşii lui, trebuie să intri. Uşa după tine se închide definitiv şi scara dispare.

Şapte ani

După şapte ani de căsnicie viaţa mea şi a mamei s-a schimbat. Au fost şi zile frumoase trăite alături de tatăl meu vitreg. Mă iubea. Nu mâncam până nu ajungea el acasă. Era bun cu mine. Cu mama se stricase relaţia.

Sora mea cea mare urma să se căsătorească la Bucureşti. De când murise tata, pe surorile mele le-a luat o mătuşă în Bucureşti să le țină în şcoală, pentru că mama nu se descurca cu toate trei. Le trimitea lunar pensia de la tata, plus pensia mea pentru cămin.

Mariana terminase liceul şi voia să se căsătorească. A venit să-i spună mamei despre nuntă, să întrebe dacă au cu ce să o facă şi spunea ce pretenţii are familia băiatului. Pentru sora mai mare Viorica, a vândut casa în care crescusem. Pentru Mariana era mai greu. S-au hotărât să facă nunta cu cecul meu. Mama mi-a pus pensia pe un cec, se adunaseră destui bani. Au hotărât să facă nunta din pensia mea. În ziua plecării la Bucureşti, mama i-a pus o bucată de carne în geantă. În curte, tata o opreşte.

—Arată-mi geanta! Ce-ai în geantă? Întinde brutal mâna spre geantă, o desface şi-i scoate carnea.

— Lasă-i, mă, Marine, carnea, să nu plece fata mea cu mâna goală... Doamne ce om, ce om... Îşi face cruce şi încep să-i curgă lacrimi.

Îi priveam ca la spectacol, mă durea, dar... nu aveam ce face.

— Vin fetele la tine și pleacă încărcate, le umpli gențile.

— Mă Marine, nici un kilogram de carne nu era.

— Tu să taci. Fata mea nu are loc de voi aici.

Avea și el o fată, o iubea ca ochii din cap, îi spunea Betty.

Cuvinte urâte. Dureau. Eram bulversată. Am stat în stație toate trei până a venit mașina. Sora mea și mama plângeau, eu le priveam și-mi înghițeam lacrimile. Mi-era milă, mă durea inima de milă.

Când ne-am întors acasă tata i-a spus:

— Să pleci de-aici, să te duci, să nu te mai întorci! Era nervos și urla din toate puterile.

— Betty nu vine la mine din cauza ta, le faci nunți la toate, le umpli gențile... să pleci auzi, să pleci până mâine.

— Unde să mă duc cu fata? Mi-am vândut casa...

— Fata rămâne la mine, doar tu pleci, fata rămâne, n-am io nimic cu ea, n-are ea treabă cu tine.

— E fata mea, eu am făcut-o, tu nu ești normal.

— Să pleci. Auzi? Să pleci.

— Nu am unde să mă duc, am vândut tot ce-am avut.

— Păi daaaa, ai făcut nuntă la aia mare, acum să stai în drum, nu-mi pasă.

— Nu plec, Marine, nu plec.

Tata a ieşit nervos din casă pentru că altfel ar fi lovit-o. Mama nervoasă şi plânsă începe să ma certe.

— Şi tu taci! De ce nu zici nimic? Parcă ai fi a lui. Dacă îi spuneai să mă lase în pace, mă lăsa. N-ai văzut că ăsta te iubeşte? N-ai văzut că face numai ce-i zici? Stai ca muta!

Am ieşit după tata. Stătea cu mâinile în cap, se sprijinea de gard şi privea strada.

— Ce faci, tată? îl întreb cu frică să nu mă certe ca mama.

— Ce să fac, uite, stau aici. Tu eşti fata mea, te iubeşte tata!

— Şi eu te iubesc, tăticuţule!

Începe să zâmbească, nu mai este încruntat. Când îi spun „tăticuţule”, el râde şi-mi spune: „Eu sunt tătic-cuţel-căţel” şi ne jucăm.

Mă alinta, niciodată nu mă certa, îmi aducea mereu ceva bun şi-mi lua apărarea în faţa mamei atunci când făceam prostii.

— Lasă fata în pace! Ce-ai cu ea?

— A spart tabloul, mă! A spart geamul!

— Lasă fata, hai la tata, pune tata altul la loc. Mă-ta-i rea. Hai la tata. Mergem să pescuim?

— Mergem, tată!

— Hai cu tata! Şi mergeam amândoi până în capătul satului, la izlaz. Alergam, în picioarele goale, mă udam, cu tata aveam voie să mă murdăresc, el nu mă certa. Îmi aducea lipitori, îmi povestea de Betty când era copil şi ce prostii făcea. Eram tare mândră că aveam tată.

Nu mă puteam supăra pe el nici atunci când o bătea pe mama. Când mama pleca în tabără cu copiii, rămâneam cu el acasă şi eram fericită şi răsfăţată. Mă lăsa să fac orice vroiam. Nu mă certa pentru absolut nimic.

În ziua când mama a venit dintr-o tabără acasă, tata nu i-a deschis uşa. Mama îmi bătea în geam, dimineaţa.

— Deschide geamul!

— Ce e, mamă? De ce nu intri?

— Nu mă lasă în casă. Zice să plec. Hai şi deschide tu uşa, că ție nu-ți zice nimic.

— Bine, mamă, hai la uşă!

Trec prin camera lui tata, deschide un ochi şi mă întreabă:

— Unde te duci, tată?

— Să-i deschid uşa lui mama, că a venit acasă din tabără, poate mi-a adus ceva.

— Bine, tată.

Ajung la uşă cu frică să nu vină tata, deşi aveam acordul lui.

— Săru'mâna! O pup. Era supărată.

— Nu mi-a dat drumul în casă.

Tata s-a ridicat din pat fără să se uite la mama şi i-a spus pe un ton normal:

— Îţi mai dau trei zile să pleci de aici!

— Ție îți place cum îmi zice?

— Eu ce vină am?

— Zi și tu, acum mi-a dat termen, în trei zile să plec... Doamne, Doamne, ce să mă fac? Mi-am vândut casa, i-am fost slugă 7 ani și acum mă dă afară..Vai de viața mea!..

Săraca mama... Plângea... Voiam să fac ceva. Dar ce?

— Ce-ați vorbit cât am fost plecată?

— Nimic, ce să vorbim? Am fost în oraș la Betty. Vrea să divorțeze de Adi. Tata e supărat. Adi zice ca Betty bea.

— Păi, da, bea, seamănă cu tac-su.

— Am dormit cu Betty două nopți.

— De ce? se miră mama. Ce-ai căutat să dormi acolo?

— Păi... mi-a plăcut! Ce să fac? E vacanță. Am fost cu tata la pescuit, am fost și am irigat câmpul.

Deodată mă privește lung și bănuitor, ciudat, mă întrebă:

— Te rog să-mi spui adevărul! Eu sunt mama ta și trebuie să-mi spui tot, cumva s-a dat la tine cât am fost plecată? Și tații buni se dau la fetele lor. Să-mi spui adevărul.

Doamne, nu-mi venea să cred ce mă întreabă, îmi simţeam obrajii arzând de ruşine, auzi la ce se gândea.

— NU, nu mi-a făcut nimic. E bun cu mine. Când îmi iau pantalonii scurţi mă pune să mă schimb, îmi spune că sunt fată mare şi-i ruşine să stau aşa în faţa lui.

— Da? Aşa ţi-a zis? se miră mama.

— Da, aşa.

— Nu a pus mâna pe tine?

— Mă enervezi, taci din gură, nu-mi mai spune aşa, când nu eşti acasă, nu ştie săracul cum să stea departe de mine, e atent, mă alintă, parcă sunt fata lui. Tu toată ziua mă cerţi, şi cu el faci la fel. Mai lasă-ne în pace!

— Aşa, te-ai dat cu el!

Am ieşit, nu mai suportam trâncăneala ei. Câteodată îl înţelegem pe tata când se enerva.

Într-o zi am fost plecată la o prietenă unde am stat câteva ore bune. Când am ajuns acasă, mama nu era. M-am dus la orfelinat. Era acolo şi plângea. Mă aştepta.

— Hai, mamă, că nu mă mai primeşte! Uite, o să stăm la cămin. Tu dormi cu copiii că ai loc. Unde ai fost toată ziua?

— Am fost la Dina!

— Ce-ai făcut la ea o zi?

— Şi ce vroiai să fac, mamă? Să stau în cearta voastră? M-am săturat.

— Dacă tu te-ai săturat, eu ce să mai zic?

— Nu ştiu, mamă, lasă-mă-n pace!

— Apoi, tu nu ştii să zici altceva decât asta. Dacă erai acasă nu mă dădea afară.

Am dormit cu copiii de la orfelinat, am mâncat cu ei la masă, m-am jucat cu ei. Eram obișnuită. Lumea lor era și lumea mea. Îmi plăceau mirosul de mâncare, mirosul pătuțului, îmi plăcea acolo.

Tata a venit după mine.

— Hai la tata, hai acasă!

— Mama poate să vină?

— Da. Să vină și ea.

Am căutat-o prin cămin și i-am zis că tata a venit după noi. Ne-am întors. Peste trei luni, tata ne-a dat iar afară din casă. Eram în clasa a IX-a, veneam de la școală din oraș. Când am coborât din mașină, am văzut un polițist și un domn bine îmbrăcat în fața casei. Mama era desfigurată, încerca să adune ce apuca de prin casă și îmbrăcămintea noastră.

— Hai că ne-a dat afară din casă, pune mâna și strânge-ți hainele!

— Cine e domnul de lângă polițist? De ce se uită la noi? o întreb nemaștiind pe ce lume sunt.

— Țăla e avocat. Dacă nu veneam cu el, nu ne dădea nici îmbrăcăminteă asta amărâtă.

— Unde e tata?

— În casă, mă urmăreşte să vadă ce iau. Îi mai zici tată? Nu vezi ce-ți face?

O las în urmă vorbind și intru în casă. Nu l-am salutat. El nu mi-a zis nimic. Doar se uita la mine. Am deschis uşa de la dulap, am luat câte ceva, am pus într-un sac, îl simţeam în spatele meu. Mă privea. Pe dulap erau cărţi. Mă ridic pe vârfuri să le iau. Se apropie de mine, îmi dă mâna deoparte brutal.

— De astea nu te atingi, nu le iei!

— Dar de ce să nu le iau? Mi-am cumparat cărţile din pensia mea de la tata!

— Nu pui mâna pe ele și gata!

— Dar sunt cărţile mele!

A fost pentru prima dată când m-a supărat. De atunci mi-am schimbat atitudinea față de el. Am fugit la prietena mea și i-am zis că ne-a dat tata afară, poate cunoaște ea o gazdă unde să stau cu mama. Am găsit o femeie singură, chiar vizavi de ea. Ne-a primit imediat. Ne-a dat două farfurii, 2 linguri și o oală. Nu aveam nimic. Mama a început iar cu plânsul. Of, urmau zile de înghițit lacrimi.

Aveam un hol unde făcea mama măncaarea la un reșou oferit de gazdă și două camere mobilate cu câte un pat și dulap. Nu ne

trebuiau prea multe. Până ne-am revenit cu banii, mâncam la orfelinat iar mama aducea acasă câte o porţie şi pentru dimineată. Când a venit iarna a fost mai greu, pentru că nu aveam lemne. Încălzeam doar o cameră cu lemnele aduse de mama, într-o sacoşă, de la cămin.

Într-o zi, când am venit de la şcoală, mama mă aştepta pe hol, făcuse mâncare, pentru prima dată de când ne mutasem.

— Ai făcut mâncare? Ce bine miroase!

— Da, hai să-ţi pună mama, ţi-o fi foame!

— Îmi este.

Îmi pune sarmale.

— Sarmale?

— Da! Sunt cu carne de lebădă.

— Lebădă? întreb şi mintea îmi fuge la o sărmană lebădă albă.

Ea nu mânca. Se uita la mine. Încep să mănânc. Erau foarte bune, mă intriga însă culoarea albă a cărnii de lebădă. Erau sarmale în alb.

— De unde ai avut lebădă?

— Am făcut rost de undeva.

— A costat mult?

— Deci îţi plac. Nu, mamă, ştii din ce sunt?

— Din ce? mă opresc din mâncat. Eram curioasă.

— Din urdă.

— Urdă?

— Da, mamă, din urdă.

— Atunci de ce ai zis că din lebădă?

— Numa' așa, să văd ce zici, dar nu-i așa că nu-ți dai seama?

— Nu. Are gust de carne.

— Da, are.

În curte se aud pași. Apoi o voce de bărbat.

— Florica, Florica!

Era tata.

— Nu vreau să mai vină. Mamă, ai înțeles? Nu vreau să-l văd.

O întreb pe mama, supărată:

— Ce caută aici?

— Nu știu. O fi venit să ne vadă.

— Eu nu vreau să-l văd. Ne-a dat afară.

Am intrat într-una din camere și ascultam ce vorbeau.

— Ce faci, Florica? Miroase frumos!

— Uite pe aici, mâncare. De ce ai venit?

— Să văd ce faceți. Unde-i fata? E acasă? Vreau să o văd. Mi-e dor de ea.

— Nu-i acasă. Ea nu vrea să te vadă, e supărată pe tine.

Au ieşit în curte şi au stat de vorbă acolo. Îi priveam de după perdea. Tata avea o figură blândă, abia gesticula.

Tăcea. Îmi ascundea ceva, o simţeam .

Iarna trecuse greu. Aşteptam să vină căldura, mă săturasem de frig. Într-o zi, tata ne-a adus un peşte uriaş. Nu am vrut să mănânc.

— Hai la masă, Elena!

— Nu vreau peşte! Nu mănânc!

— De ce?

— E de la tata. Nu vreau nimic de la el.

— El te iubeşte, Elena. Aduce pentru tine, iar tu nici nu te uiţi la el. Mi-a zis că te vede când te duci la şcoală, vă întâlniţi, şi nici măcar nu îl saluţi. De ce, Elena?

— Mamă, eşti culmea! Ne-a dat afară. Cum poţi să te mai uiţi la el? Ai plâns luni de zile aici. Am mâncat amândouă dintr-o farfurie. N-o să-l iert niciodată.

— Elena, suferă şi el. Şi-a dat seama ce a făcut.

— Mamă, lasă-mă-n pace, nu-mi mai vorbi de el, nu vreau să mai aud nimic.

Am plecat în fugă la prietena mea.

Era cald. În sfârşit, am scăpat de chinul iernii. Am continuat să pictez şi am început să scriu poezii. M-am înscris la Cenaclul literar şi în fiecare luni seara mergeam acolo. Mă simţeam bine să scriu. Auzeam poezie, citeam cărţi tot timpul, doar să nu mai aud plânsul mamei. De la 13 ani citeam Homer, Shakespeare, despre greci şi zei. Doamna de la bibliotecă mă întreabă într-o zi:

— Pentru cine iei cărţile?

— Pentru mine. Eu le citesc.

— Astea sunt cărţi grele. Le înţelegi?

— Sigur că da.

Le citeam. Îmi plăceau tocmai pentru că mi se păreau grele. Iar acum îmi plăcea să particip la cercul de poezie. Joia continuam să merg la cercul foto, mă înscriisesem de la 12 ani cu acordul mamei. Îi plăcea să-i fac fotografii. Joia stăteam în laborator, îmi convenea să dezvolt filmule. Era o tehnică interesantă care mă captiva. Nu participam la concursuri, eram singura fată din cerc şi nu colindam ca băieţii diverse locuri să prind instantanee, aşa cum făceau ei. Profesorul era bun cu mine şi mă puneam să fac ce-mi place, să dezvolt, îmi lăsa aparatele acasă, iar când aveam fotografii cu mama, îmi oferea hârtie să le scot.

La şcoală mă implicam în toate activităţile. După ce ajunsesem să fiu văzută bine de către conducerea şcolii, am îndrăznit să merg la o secretară de partid care mă cunoştea foarte bine.

— Vreau să vă rog ceva. Eu am o problemă acasă. Nu am tată. Mama s-a recăsătorit, iar după şapte ani de convieţuire cu tatăl vitreg, ne-a dat afară...

Am început să plâng ca să o impresionez, ştiind bine unde trebuia să ajung.

— Vai, draga mea Elena, şi unde stai cu mama?

— Stăm în gazdă, nu am condiţii să învăţ, mama plânge toată ziua, săraca... Am venit la dumneavoastră să mă ajutaţi.

— Cum, Elena? Te ajut, trebuie să facem ceva pentru tine, situaţia e critică.

— Da, tovarăşa secretară, mă gandeam să-mi spuneţi unde să merg să cer o casă pentru mine şi mama.

— Elena, am să vorbesc cu tovarăşa Pavelescu de la Consiliul Judeţean, ea dă apartamentele. Te duci vineri dimineaţa la ora zece, îi spui că vii din partea mea.

— Da, tovarăşa... continuam să plâng. Vă mulţumesc!

Aşa cum stabilisem, vineri la ora zece am fost la uşa tovarăşei Pavelescu unde aşteptau vreo zece oameni. Când mi-a venit rândul, am intrat. Era o doamnă grasă şi strident machiată. Avea părul roşu.

- Spune, dragă, ce-i cu tine aici?
- Bună dimineața, am o problemă!
- Toți avem probleme, dragă! Cum te cheamă? Nu am avut niciodată în audiență un copil.
- Mă numesc Elena Şişu.
- Tu ești? A vorbit tovarăşa Ion cu mine. Spune.
- Am început să-i spun aceeași poveste plângând. Mă oprea să-mi mai pună câte o întrebare, apoi continuam. La final îmi spuse:
- Elena, o să te ajut. Îți dau un apartament, cu două camere, pentru tine și mama ta. E bine?
- E bine, tovarăşa Pavelescu, e foarte bine.
- Mai durează cam o lună. Blocul e în construcție. Iei legătura cu tovarăşu' Furcoiu să-ți dea cheia apartamentului. Te duci la el cu biletul ăsta.
- Când i-am spus mamei, nu i-a venit să creadă, a început să plângă.
- Acum de ce plângi, mamă? E bine.
- Plâng de fericire, Elena. Te-ai dus tu, un copil să plângi pentru casă și ai reușit. Știi ce greu se obține?
- Știu. Am avut metoda mea. Blocul e la marginea orașului, pe strada Mihai Eminescu, sunt mai multe în construcție acolo.
- Nu contează unde e, bine că avem căsuța noastră.

— Mamă, eu termin acum clasa a X-a, ce fac? La ce liceu să merg?

— Nu mergi la liceu, nu am bani. Te duci la o şcoală profesională. Trebuie să ai o meserie să lucrezi. Eu nu pot să te mai întreţin. V-am ținut pe toate trei în şcoli. Gata, mamă, vă ajunge.

— Dar surorile mele au terminat liceul și pe mine nu mă lași!

— Acum vezi și tu că e mai greu.

— Dar nu-mi place la școala profesională. E doar de croitorie și confecții, nu-mi place!

— Te duci acolo și gata!

M-am înscris la confecții pentru Focșani, prietena mea s-a dus la Timișoara la croitorie. Toamna mi-am făcut bagajul și am plecat împreună cu alte colege din clasa mea. Mama a rămas acasă. Eram supărată pentru că mă obliga să fac o școală urâtă mie.

Focșaniul mi s-a părut un oraș mare și frumos. De la gară am mers pe jos până la internat cam o oră. Aici am dat de militărie. Program strict. Erau două blocuri de internat, cu câte 4 etaje, cantină și școală. Toate în aceeași incintă. La poartă era un paznic. Am înțeles mai târziu de ce. La ora 5 ne trezea pedagogul de serviciu, ne scotea pe hol și făceam cinci minute exerciții. La 6,30 mergeam la cantină unde serveau ceai și pâine cu gem. Același mic dejun 2 ani. Apoi mergeam la școală. După ore pedagoga ne scotea în parc să facem curat, ori măturam

străzi. Sâmbăta și duminica făceam curat în curtea școlii. Tot ea îmi dădea un târnăcop și spunea țipând:

— Sapă aici, toanto! Nu mănânci azi până nu termini.

Pământul era tare ca piatra. Nu știam cum să dau cu târnăcopul. M-am chinuit o oră și nu se vedea nimic. Pedagogă a venit lângă mine:

— Proasto, așa se dă? Ce-i aici? Curvă ce ești... Du-te la gard, mișcă! Iei aparatul de sudură, și acolo să te văd până te chem eu! Proasto ce ești! Nimic nu știi.

Spatele mă durea cumplit. La mâini aveam bășici. Ajung la băieți și le spun:

— M-a trimis pedagogă să sudez cu voi.

— Pe tine? De ce?

— Pentru că nu știi să dau cu târnăcopul.

— Știi să sudezi?

— Nu știu.

— Hai că e ușor. Pui masca. Bagi ăsta aici în aparat, apropii de punctul ăsta, îți tragi masca pe ochi și apeși.

— Ce cauți aici? Întreabă maestrul băieților.

— A trimis-o tovarășa pedagogă la noi să sudeze, cică nu știe la târnăcop și acum lucrează cu noi.

— Bine, fată, sudează cu băieții, zice maestrul bun la suflet.

Am sudat câteva ore. Îmi plăcea. Aici nu stătea nimeni cu gura pe mine. Într-un final mă cheamă la masă. Eram singură în cantină. Iau o tavă şi mă duc la geam.

— Tu ce cauţi la ora asta? Unde ai umblat, fată?

— Am sudat până acum. Pedagogă a zis să vin să mănânc.

— Abia mai e mâncare, veniţi aici când vi se scoală. Fete proaste!

Era o ciorbă de cartofi şi varză. Îmi era tare foame, varza nu am mâncat-o, avea măsele de porc în ea, îmi era scârbă. Am dus tava la geam. Nu aveai voie să o duci cu mâncare, te certa. Erai obligat să mănânci tot. M-au certat. Eram așa de obosită că nu mi păsa ce spuneau.

— Trezirea, dormi la ora asta? Sus, curvelor!

Nu înțelegeam de ce pedagogă Bălăşoiu ne făcea curve.

— Pe terenul de sport, acum! țipa cu bățul în mână. Toantelor, proastele dracului, împuțitelor!

Am ajuns în pijamale și papuci pe terenul de sport. Era iarnă. Am alergat câteva ture cu papucii în mână. Mă gândeam la mama. Eram supărată pentru că mă trimisese aici, nu-i mai scriam. Dușul îl făceam cu apă rece. Simțeam cum îmi amorțește capul. Era bine după duș, îmi era cald. Când mi se făcea foame, mâncam pâine cu zahăr. Ascundeam mâncarea sub perne, nu aveam voie, ne pedepsea pedagogă.

— Vine tovarășul director cu Bălăşoiu, hai pe hol.

Directorul priveşte panoul cu activităţi de la etajul IV unde eram noi. Întreabă răstit:

— Cine e responsabilă cu activităţile aici?

— Eu, tovarăşul director, şi fac un pas înainte. Ştiam ce va urma.

— Vino la mine. De ce nu scrie nimic la activităţi pe ziua de azi?

— Am muncit toată ziua, tovarăşul director, am curăţat cartofi la cantină, nu am avut timp.

— Ce faci fată? Îmi răspunzi? Îl enervase de răspunsul primit, era roşu la faţă, vine lângă mine şi-mi trage o palmă peste faţă.

— Neruşinato, nu mai răspunde, nu sta în faţa mea, pune mâna şi scrie activităţi de palier, ai înţeles?

— Da, tovarăşu' director.

— Taci, taci, nu răspunde.

O priveşte pe pedagoga Bălăşoiu şi-i spune:

— Aici să urmăreşti atentă şi să-mi spui tot. Da?

Am scris activităţi de lectură, am afişat şi apoi am strigat la fete să iasă din camere pe hol. Unele făceau mofturi. În mijlocul holului, ţipam la ele.

— Ieşiţi din camere acum, în sala de lectură staţi o oră. Aţi înţeles?

— Da' cine te crezi, cine eşti tu ?zice una din Brăila.

— Eu sunt şefa voastră. Am luat o palmă pentru voi. Acum voi o luaţi de la mine, ai înţeles?

— Şi dacă nu vin în sală, ce-mi faci?

— Te bat de te caci pe tine. Mişcă-ţi curul în sală şi nu comenta! Hai mai repede şi gura mică!

Le-am băgat în sală ca pe oi. Aici eram obligate să stăm pentru învăţat. Imediat a ajuns pedagoga Bălăşoiu.

— Unde eşti, fă, curvă? Mă căuta pe mine.

— Aici sunt.

— Ascultă la mine, mă atinge peste faţă cu băţul destul cât să simt durerea, făăă proasto, ai de-a face cu mine dacă nu-ţi stăpâneşti târfele, ai înţeles?

— Da, am înţeles.

— Ai înţeles pe dracu să te ia! Peste zece minute, stingerea!

Faţa îmi ardea. Palma directorului a fost puternică. Nu mă lovise nimeni până acum. Cu urechea dreaptă nu mai auzeam bine. Pedagoga accentuase durerea şi pe obrazul celălalt.

Bani pentru o zi

Nu stiu de ce cautam sa inteleg mai mult privind asa fix la tristetea oamenilor de pe strada. De ce vantul ne incurca pasii? Priveam la mine in vitrina magazinului de care am sprijinit picturile. Am nasul rosu. Sunt vanata la ochi? Vanzatoarea ma priveste de sus. Nu poate ea sa coboare pana la mine. Ce am spus? O aiureala. Mi-e foame. Ba nu, mi-e sete. As fuma. As dormi. As, ei as, cam as, de as, de-as, las, cas, sas...ce mai e? Nu mai e. Ha. Ce minte am!

Mainile sunt reci. Incerc sa le incalzesc sufland aer cald. Nu am in minte decat un gand. Sper sa reusesc. Sper. Doamne, de ce nu m-ai facut fluture? Inca putin mai stau si daca nu vine am sa plec. E trist. Am crezut ca pot vinde macar un tablou. Banii oricum nu sunt suficienti dar pana maine mi-ar ajunge. Sa trec de noaptea asta. Macar acum, pana maine.

- Ce faci aici, conita? Cersesti?
- Vand aceste tablouri, domnule.
- Cui? Ai avut clienti?
- Sper ca dumneavoastra sunteti clientul meu.
- Pe mine nu ma intereseaza tablourile tale. Astea ce sunt?
- Carti cu poezii. Ale mele. Scrise de mine. Le dau gratis atunci cand vand un tablou.

- Cine dracu citeste poezie? Vrei sa vinzi picturi si sa te mai si citeasca lumea? Ce naiva esti! Ce cacat!

- De ce domnule?

- Nu ma mai domni atat. Ma irita domneala. Nu vrei sa faci altceva? La dracu. E frig ca dracu.

- Altceva? Ce anume?

- Pai te vad fata frumoasa, talentata, poetesa dar totusi nu reusesti asa in viata, fata draga. Ascuta aci la mine, hai intr-un bar sa iti explic mai multe. Mi-au inghetat dracu picioarele aici.

- Nu pot sa merg cu dumneavoastra pentru ca...

- Ţi-am spus sa ma lasi, in puii mei, cu domneala. Ce dracu bai, ma irita groaznic. De ce zici ca nu poti sa mergi cu mine?

- Pentru ca astept un client.

- Pentru?

- Pentru a vinde acest tablou.

Ii arat un tablou la intamplare pentru a scapa de conversatie. Tipul fuma si avea un obicei de a privi tot timpul in stanga si in dreapta de parca s-ar feri de cineva. Misca continuu din picioare. Se intorcea putin si scuipa in spatele lui de cate ori trebuia sa-i raspund la vreo intrebare.

- Mai degraba ai astepta clienti sa faci sex cu ei. Ce faci tu aici e labareala, fata draga. Nu se traieste din asta. Frectii la picior de lemn.

- Eu traiesc.

- Traiesti pe dracu. Hai ca plec la bar. Daca te razgandesti sa faci pe artista, te astept la barul ala de peste drum cu farmacia. Mai vorbim noi.

- Noapte frumoasa sa aveti!

- Fie cum zici tu, la dracu de artisti idioti si prosti. In mata...mortii...ptiu, sa-mi bag in ea...ce frig e.

Mai stau un sfert de ora si daca nu apare plec. Se lasa frigul si mai tare si pe strada au inceput sa misune tot felul de oameni. As bea un ceai fierbinte sau un vin fiert, as sta intr-o cada plina cu apa fiarta in care sa pun un spumant roz. Sa aprind cateva lumanari si sa citesc o carte de Dostoievski. El zicea de semidoctism? Parca da. Oare de ce il citesc pe Dostoievski numai iarna? Pentru ca regasesc la el o tristete comuna cu a mea? Pentru ca suntem din aceeasi zodie? Pentru ca el a murit iarna? El vorbea la vremea lui de semidoctism ca fiind mai cumplit decat razboiul, foametea sau molima ca ar fi un despot care nu a mai existat pana atunci. De parca acum nu e la fel? Raul se hraneste din noi. El creste iar noi ne facem mici. Of, as scrie asta, asa as scrie asta acum. Dar cum? Nu am nimic de scris la mine si daca as avea cred ca am degetele prea inghetate sa mai pot scrie un cuvant. Sa nu uit ideea. Cand ajung acasa am sa scriu asta. Da, am sa scriu.

- Buna seara. Imi cer scuze pentru intarziere. Eu sunt Vladimir. Tu trebuie sa fii...

- Do. Buna seara, Vladimir. Ei, de nu ar fi asa de frig...
- Hai sa mergem intr-un bar din apropiere. Ne mai incalzim si asa pot sa vad mai multe lucrari ale tale. Ai adus si poezii?
- Cateva brosurari. Am crezut ca mai vand pana veneai tu, dar uite ca nu am avut bafta.
- Deci mergem?
- Sigur.
- Uite aici un bar, peste drum de farmacie.
- Nu putem merge la un altul?
- E cam departe si nu prea cunosc alte baruri. La asta am mai fost.

Sigur am sa dau de individul care a fost la mine mai inainte. Sper sa-si vada de treaba lui. Nu am dispozitie de scandal mai ales acum cand, in sfarsit, pot vinde din picturi. Vladimir parea un om serios. Avea un palton lung negru, bocanci cu talpa groasa si barba. Mai mult nu vedeam de intuneric.

- Bine, mergem la barul acesta.
- Sa te ajut sa strangi.
- E ok, ma descurc.

Le tot scapam pe jos. Degetele erau asa de inghetate ca nu simteam ca le tarasc practic de pamantul inghetat in speranta ca apuc cu grija cartonul pictat.

- Ai inghetat si e numai vina mea. Imi cer scuze pentru ca te-am facut sa astepti. Ma revansez daca imi dai voie.

- O sa imi revin.

Oare la ce revansa se gandea? Sper sa fie un om bun. Da Doamne sa fie un om bun pentru ca altfel sunt pieduta. Am nevoie de banii acestia. Ne-am indreptat spre bar impreuna iar eu simteam ca fac pasii pe cioburi de sticle. Cand am intrat in incapere galagia si fumul din local mi-au atras atentia in mod deosebit. Parca eram intr-o alta lume. Ce farmec e acesta sa-ti placa sa traiesti intr-un mediu atat de aglomerat cu nimic mai frumos si cu nimic mai presus decat singuratatea mea?

- Sa luam loc aici. Parca e mai multa lumina.

- Desigur.

- Sa vedem ce lucrari ai adus.

Incercam in zadar sa desfac mapa in care el a introdus picturile.

- Da-mi voie sa te ajut. Ce bei?

- Multumesc frumos de intrebare, nu beau nimic.

- Ei, cum nu? Nu se cade sa stai cu mine aici si sa nu bei ceva. Vrei o cafea?

- Nu, nu, insist sa nu te deranjezi. Eu nu stau decat atat cat sa-ti alegi ce vrei sa cumperi si apoi am sa plec. Trebuie sa ajung urgent acasa.

- Eu sunt vinovat ca te-am lasat in frigul cumplit de afara. Da-mi voie, te rog, sa iti ofer ceva de baut atat cat sa te incalzești. Te conduc eu pana acasa.

- O, dar nu e nevoie. Amabilitatea ta e destul de mare cumparand de la mine.

In fiecare om zace un calau. Pf, ce ma enerveza Dostoievski! De ce imi vine asta in minte? Acum? Omul nu pare criminal. Are o barba mare si pare destul de calm. A venit in costum si cravata. Poate are un loc de munca foarte bun si de aceea s-a imbracat asa de oficial. Dar daca are un loc de munca foarte bun inseamna ca si bani are suficienți si atunci de ce ar cumpara de la o straina un tablou fara valoare? E totul bine. O sa fie bine.

- Uite, acest tablou imi place. Copacii aplecati de furtuna, goi, fara frunze. Pare trist.

- E trist.

- Toate picturile tale sunt triste si ciudate. Totusi asta e vesel.

Pusese mana pe un tablou in care pictasem un fluture.

- Da. Fluturii nu sunt tristi.

- Ce frumos spui tu, Do, fluturii nu sunt tristi.

- Cred ca asa e.

Langa masa noastra a venit individul care ma invitase la bar inainte sa apara Vladimir. Il priveam absenta iar el ma privea interesat cu un zambet ironic in coltul gurii.

- Vad, fata draga, ca ai venit in bar cu altul. Sau ai venit pentru mine? Ha?

- Ii cunosti, Do?

- Nu il cunosc, el...

- Cum sa nu? Nu am vorbit noi acum cateva minute de clienti? De poeziile tale, de picturi? Vezi cate stiu de tine? Cum as putea sa stiu daca nu te-as cunoaste? Dar tu cine esti? Clientul? Ha?

- Domnule, va rog frumos sa ne lasati in pace. Domnisoara e....

- Uite si la asta, ba nene ce ma domnesti, bai, te pomenesti ca esti si tu din gasca ei de artisti. Şi ce zici ca e domnisoara?

- E cu mine.

- Şi cu mine nu?

- Domnule...

- Ba, ma lasi?

Discutia avea o aplecare dubioasa. Oamenii din jur incepeau sa devina curiosi. Ce sa fac? Cum sa aplanez scandalul? E tarziu si trebuie sa plec. Ma ridic si ma postez in fata individului care nu suporta domnia. M-am apropiat atat de tare de el ca doar un fulg incaptea intre noi. Sa vad ce fac. Nu stiam sigur ce am sa-i spun dar eu am nevoie sa duc tranzactia aceasta la bun sfarsit.

- Ascuta la mine. Ascuta cu atentie. Pleci acum de la aceasta masa. Te faci ca nu m-ai cunoscut in viata ta. Şi mergi dracu la care masa vrei iar pe mine ma lasi sa-mi inchei afacerea acum,

aici. Bai frate, e clar? Iar daca vrei ceva de la mine, discutam maine fix in acest loc. In aceasta seara eu am treaba. E in joc viata unui om. E clar?

- Pe ma-ta...

- Pe ma-ta.

- Ai tupeu.

- Am.

- Maine te fac bucati.

- Bine. Ma faci bucati maine. Hai pa.

Daca vrei sa invingi lumea trebuie mai intai sa te invingi pe tine. A plecat injurand. Simt foc pe fata. Vladimir ma privea mut.

- Nu pot sa cred. Nu te credeam in stare.

- Te rog sa ma ierti pentru cuvintele pe care ai fost nevoit sa le induri.

- Nu, nu e vorba de acele cuvinte, sau poate ca da, nu stiu, dar tu nu pari sa iei infatisarea unei alte persoane de la periferia orasului. Pari atat de fragila.

- Hai sa ne terminam afacerea, Vladimir. In cateva minute trebuie sa fiu acasa.

- Da, de acord. Uite, cumpar tabloul cu furtuna.

- Multumesc din suflet.

- Cat imi ceri pe el?

- Ramane cum am stabilit pe e-mail, 250 de euro plus broşura de poezii.

- Ok, batem palma. Mai am o rugaminte la tine, Do. Esti de acord sa ne vedem sambata?

- Nu stiu ce fac sambata. Ne scriem si stabilim.

- Desigur.

Vladimir nu-si misca ochii de la mine. De ce? Acolo unde mintea vede doar un fir firav de viata inima descopera frumosul. Dar eu nu am timp sa simt ori sa ofer din timpul meu unui alt barbat. Trebuie sa fug.

Fug. Trebuie sa fug putin altfel ajung prea tarziu. Imi curge transpiratia pe fata. Nu e nimic. Respir pe gura. Maine iar o sa ma doara in gat. De ce nu e nicio lumina aprinsa? Unde am pus cheia? Banii? Aha, bine ca nu i-am pierdut.

- La ce ora ajungi tu acasa?

Ma astepta in bucatarie pe intuneric.

- La ora asta vin. De ce stai pe intuneric?

- Ca sa te vad pe tine mai bine. Pe unde imi umbli nevasta? Sau pot sa spun deja fosta nevasta?

- Nu mai sunt cu tine de doi ani. Unde e fata?

- Iar eu de doi ani am fost un fraier. Care fata?

- Lasa-te de glume. Merg in camera. Am sa ma mut maine.

- Ai gasit un fraier? O sa pleci de acum.

- Nu am unde sa plec de acum. Procesul e luni. Eu plec vineri desi te-am rugat sa ma mai lasi sa stau aici pana luni. Nu am unde sa ma mut cu fata acum. Esti tatal ei si trebuie sa intelegi.

De ce se apropie asa de mine? Imi cuprinde capul cu ambele maini. Sangele il simt deja in urechi. Ce are de gand? Nu cred ca ma loveste. Doamne ai grija de mine. Ma saruta pe gura. Incerc sa ma departez dar ma strange de gat. Nu fac absolut nimic. Oare are de gand sa ma omoare? Oricum nu as avea puterea sa-l dau deoparte. As vrea sa ma pot mira de curajul meu sau macar sa nu realizez cand trec de la un timp la altul. Cand ma desprind de mine ca sa devin un mort? Ce gand aberant! El vrea sa ma omoare iar eu vreau sa scriu. Sunt nebuna. Poate ca nebunia mea e campul de bataie intre diavol si inger, intre realitate si vis. El isi toceste sufletul in bautura iar eu in suferinta. Totul e firesc. Dureri mari, dureri mici. Suferinta mare, suferinta mica. Imi curge sange pe nas. Unde alunec? E razbunarea cea care ma trage in jos? Ce lumina e asta? Cred ca am lesinat, cred ca ma agat de un mister.

- Do, Do, ce faci? Trezeste-te. Te rog.

De ce ma striga? Ma strangea de gat. Am visat? Seamana cu celelalte lesinuri. Asta pare mai placut. Nu vreau sa-mi revin. Daca adorm in lesin si daca reusesc sa distrug orice cale de a-mi reveni din lesin?

- Mami! Mami! Tata, de ce sta mama asa pe jos? De ce doarme aici?

- Nu doarme. A lesinat. Mergi in patul tau. De ce te-ai dat jos? Pleaca de aici.

- Nu moare mami? Tata, nu moare?

- Mergi domnule la tine in pat.

De ce tipa la fetita mea? Sufletelul meu. Avem bani sa ne mutam. O sa fim doar noi doua si am sa-ti cumpar vata pe bat si cristale roz.

Viata ne desparte de unele momente, de lucruri si uneori de noi insine. Nu justificam logica si poate ca ducem alte incercari doar sa devenim oameni mari trecand prin incercari mari.

Eu si tata

- Tata, unde mergem?

- Mergem.

- Da, dar unde? De ce ai luat cutitul?

- Pentru ca ne trebuie. Ai sa vezi tu.

- Tata, mi-e foame.

- Ne grabim. Mancam cand ne-om intoarce.

- Tata, e noapte inca.

Tata inghesuia intr-un rucsac verde cateva haine, branza si rosii. Era incrunat. Inchidea rucsacul apoi il deschidea aducandu-si aminte ca a uitat lanterna sau chibritul.

- Tata, mama doarme.

- Da, doarme.

- Şi nu spui unde mergem?

- Ea stie.

- Eu nu.

- E o surpriza. Ai sa vezi.

Ne-am urcat in tractor. Zgomotul pe care il facea crapa noaptea in zi. Mi se parea ca toata lumea se va trezi. Cocosii incepusera sa cante.

- Mergem mult?

- Nu prea.

- Aram?

- Aram.

- Şi cu cutitul ala mare ce facem?

- Prindem iepuri.

- Şi ii tai?

- Pai da.

- Nu tata, nu ii taia!

- Trebuie sa mancam.

- Eu nu mananc iepuri.

- Ba ai sa mananci ca nu ai ce face.

Am ajuns in camp. Se luminase putin. Stateam in spatele lui tata si vedeam pamantul in spatele tractorului cum infloreste. Tata era tot trist.

- Tot pamantul asta il aram?

- Nu chiar tot. Aram pana la pranz.

- Asa de mult? Şi cand prinzi iepuri?

- Mai incolo.

- Pot sa conduc si eu tractorul?

- Da, dar trebuie sa mergi drept sa nu iasa brazda stramba.

- Merg drept. Imi arati tu.

- Uite la mine cum fac.

Nu facea nimic. Tata tinea piciorul apasat pe o tableie in podeaua tractorului. Volanul era imens. I se misca mana cate putin in dreapta apoi putin in stanga. Era o miscare continua, stanga-dreapta.

- Ai o batista la tine?

- Am. Vrei?

- Da.

Ii dau batista tatei. Isi da sapca jos si se sterge pe frunte de sudoare.

Mi-e cald. A iesit soarele. Azi o sa fie cald. In tractor e si mai cald. E abia dimineata si soarele nu a iesit de mult.

- Asa sunt eu, rau de caldura, zice tata.

Imi placea mirosul lui. Isi aprindea cate o tigara si nu observa ca tot fumul venea spre mine. Adoram mirosul lui de fum. Nu intelegeam de ce oamenii mari vorbesc asa de putin cu mine dar atat de mult intre ei. Mama si tata vorbeau mult mai ales in timpul mesei sau duminica, atunci cand ieseau la poarta sau cand mergeam in vizita la varul tatei, care locuia la trei case

distanta. Imi placea sa ma ia cu el dar nu o facea. Era singura mea amintire, acea zi la arat, ce mi se parea interminabila si dureros de plictisitoare. Priveam plugul minute in sir. Priveam pamantul cum rasare si simteam mirosul lui amestecat cu cel de motorina.

Dupa ce am terminat de arat, tata m-a luat de mana, cu rucsacul in spinare, am mers spre canal. Ii spunea canal si ma gandeam ca acolo e plin cu apa dar era doar ciment plin cu praf.

- Uite, aici faceam eu baie cand eram flacau.

Era apa mare?

- Eram cam pana la jumate. Hai sa mergem incet spre tufele alea. Sa nu faci zgomot ca sperii iepurii. Tu stai aici cuminte si doar privesti la ce fac eu. Da?

- Da, tata.

Şi a plecat. Cu soarele in ochi il vedeam pe tata doar o umbra cum se departa. Mergea, se oprea, iar mergea apoi mai tragea din tigara. Impingea sapca intr-o parte sa se stearga de transpiratie apoi o tragea la loc. Fuma si mergea incet. In mana dreapta tineea cutitul. Deodata tata intinde bratul drept in fata lui. A inceput sa fuga si l-am vazut cum ia de jos un iepure. Am inceput sa plang, dar mi-am zis ca trebuie sa termin de plans pana ajunge la mine, sa nu se supere si sa nu ma certe. Ştiu ca tata nu ma certa, dar mereu am avut aceasta frica.

- Gata. Hai sa mergem acasa. E tarziu.

- Hai, tata.

Tot drumul am tinut ochii inchisi si am sperat ca este doar un vis si cand voi deschide ochii voi vedea draperia albastra cu flori rosii din fereastra, dar nu vedeam decat pe tata cum tine in mana un iepure din care curgea mereu sange.

A fost prima zi in care nu am calcat pe urmele lui. Imi placea sa fac pasi pe urmele lui tata. In acea zi i-am urat urmele.

- Mamaie, pot sa merg la capra?

- Mergi mamaie, mergi.

- Mamaie, pot sa dau la capra din merele astea?

- Da-i mamaie, ca-i place boalii sa manance mere, ca e capra, mamaie, si caprele mananca mere. Sa mergi dupa aia la tactumare sa mancati halva.

- Are tataie halva? De unde mamaie, de unde?

- Ei, iaca, a adus Ica de la oras. Ne-a adus si noua oleaca.

Tataie ma tine pe genunchi si ma pupa pe par.

-Tu esti fata lu` tataie. Tu esti sufletul meu drag.

- Tataie, de ce ai parul asa de mare?

- Alea sunt sprancene, tataitule. Ia si mananca.

Tataie mesteca halva cu paine, apoi imi dadea mie.

- Mai, om batran si tu, capra de fata mare ce esti, nu ti-e rusine sa mananci mestecat din gura lui? Nu-i mai da la fata, ca o imbolnavesti si pe ea.

-Taci, hoasca batrana ce esti. De cand a murit Ionel esti cu gura pe mine. Ea e sufletul meu, ca tac-su priveste de sus la tine acum, rautate ce esti. Ia pleaca de-aci si nu te mai uita la noi. Iote ma, sa fie, auzi la ea, ha! Ia tataitule si mananca, ca e bun.

- Da, tataie, da.

De cand murise tata, m-am atasat foarte mult de tataie. Era singurul lui baiat din 7 copii. A suferit mult, dar mai tare a suferit pentru mine vazand cum il caut in fiecare zi prin curte, pentru ca uitam ce-mi spunea mama: `tatal tau a plecat la cer, dar el vine noaptea si doarme cu tine`. Cand ma trezeam dimineata, fugeam prin casa, apoi prin curte sa il gasesc, dar niciodata nu l-am mai vazut. Am inteles ca atunci cand un om moare el doar priveste de sus la tine.

Poate ca tata a plecat la fel de usor si de incet ca in ziua cand a omorat un iepure.

Să nu mă spui că am mâncat fasole

— Costeleeee, unde dracu te-ai băgat, măăăă?

— Ce-ai, fă, de strigi ca nebuna? Uite-mă aci. Ai dat în orbu' găinilor?

— Vezi, mă, că a venit aia mică a lu' tuşa Ioana.

— Unde-i, fă, că aci pă hol nu-i?

— Vezi, mă, prostule, că-i la uşă. Dă dracu' perdeaua din ochi şi-o vezi...

— Făăă, Leano, dacă mă mai faci prost, io te bat de te caci pă tine, ȕiganca dracului care eşti tu cu mă-ta şi cu tac-tu...

— Da' tu ce dreacu oi fi? Vreun pui de rumân? Bagă, mă, fata în casă!

O mână dă deoparte perdeaua din uşă. Apare Costel. Mă priveşte mirat apoi mă întrebă:

— Eleno, stai de mult la uşă?

— Nu.

— Şi de ce nu intri tu direct în casă, dacă tot vii pă la noi?

— Mamaia a zis să nu intru.

— Şi adică di ce, fă, Eleno, să nu intri tu la noi direct în casă? Hă?

— Că nu e frumos să intru fără să mă cheme cineva.

— A-ha! Fă, Leano, da' tu ce dreacu faci, fă, acolo? Nu vii încoace să stai cu asta mică?

--Ho, mă, că viu acuma!

Ceaunul cu mâncarea de fasole era în casă. Era un ceaun imens, mai mare decât mine. Mai era mâncare pe fundul lui și o lingură mare ședea deasupra. Ziua era prea cald să-l lase în băătătură. Fasolea s-ar fi stricat, așa că, după ce era gata mâncarea, aduceau ceaunul în casă, în prima cameră. Ei spuneau că e hol, dar parcă nu semăna cu nimic. Pe jos nu aveau preșuri. Nici masă nu aveau. Două scaune verzi, murdare și ele, stăteau lângă perete. Muștele intrau și ieșeau din ceaun. Erau mai puține ca afară. Mamaia nu mă lăsa să vin la Lenuța, dar eu veneam mereu pe furiș. Știa că-mi place fasolea lor și atunci când mă prindea că ies din curtea lor mă certa.

— Ce faci?

— Bine, zic.

Priveam spre mâncare.

— Ia, fă, Eleno și mănâncă. Ai vinit la fasole, hă?

— Da. Da' să nu mă zici la mamaia.

— Nu te zic. Ia și mănâncă.

Şi am mâncat. Era puţin prinsă şi afumată. Mâncam cu o poftă pe care nu am să o uit niciodată.

— Vrei şi mămăligă rece?

— Vreau.

— Ia d-aci.

A rupt dintr-o mămăligă cu mâinile.

— Ia şi întinde dacă vrei. Mănâncă, fă, că e bună. Costeleeeee, unde eşti măăăă, dar-ar dracii în tine?

— Pă prispă, fă, nebuno.

— Bă, mai avem vreun pepine?

— De unde, fă, pepini?

— Era, mă, aseară unu' afară pă prispă. L-ai mâncat cu tăticu, mă?

— Făăăă, io aseară am fost acasă? Loaza pământului şi proasta satului!

— Taci, mă, că te aude asta mică....

— Fă, Leano, vezi că vine tuşa Ioana după ea.

— Mă, eşti prost?

— Uită-te, fă, la poartă!

— Aoileu, Eleno, te prinde la ceaun. Ridică-te, fă, şi fă-te că nu mănânci.

— Lenuţo, Costeleeee, Elenăăăă! Unde sunteţi, mă?

Am ieşit repede din casă în faţa ei.

— Da, mamaie, aici sunt.

— Ce-i la gura ta? Ia treci încoa' mai aproape, ia, ia să văz io ce ai la...

— Săru'mâna, tuşă Ioano! Ce faci, bre?

— Iar a mâncat la voi? Păi nu ți-am zis io, Lenuță, să nu-i mai dați fasole, că are ce mânca și acasă. Nu așa am vorbit io cu voi?

— Da, bre, tuşă Ioană și io ce să fac la fată, dacă-i place și vine? Să o dau afară?

Mamaia m-a luat de mână și m-a tras după ea. Tot şușotea în barbă, să o aud doar eu, mergând grăbită cu mine spre casă:

— Nu ți-am zis io, Elenă, că nu ai ce căuta la ăștia? Ai dracului de țigani jăgoși și bețivi, Doamne iartă-mă, că în loc să meargă la muncă, ia, numai stau în bătătură cât îi ziulica de mare. Stau și beau. Și tu? Să nu te mai prind pă la ei, că-ți rup picioarele. Ai auzit, Elenă? Hir-ar ai dracului, să hie!

— Mamaie, da' mie îmi place la ei....

— Zici că te-a făcut mă-ta în șatră. Nu știu cu cine oi semăna așa, că tac-tu era un om educat. Mă-ta e o fudulă.

— Ce e aia fudulă?

— Ce, nu am văzut io cum se gătește când merge duminica la biserică? E-he, am văzut io!

— Are o rochie neagră, mamaie. Şi un batic negru. Atât. Adică are mai multe baticuri negre. Pot să mă gătesc şi eu ca mama?

— Doamne fereşte, Eleno, mamaie! Mă-ta e vădană, de-aia trebuie să poarte negru. Săracu' Ionel, a murit de tânăr, dar dacă așa a vrut Măicuța Domnului, ce să-i faci? A luat la ea un om bun și a lăsat pă pământ răutățile.

— Şi ce face Măicuța Domnului cu tata în cer?

— Nu ştiu mamaie, nu ştiu.

— Atunci de unde ştii matale că e tata la Măicuța Domnului?

— Că așa se zice, na!

— Mamaie, da' de ce porți batic pe căldura asta?

— Adu niște paie să pun peste baliga asta. Vai de capu' mieu, că se strica prispa și nu are cine să mi-o facă! Așa să poartă, mămăiță, batic, că suntem babe.

— Da' mama nu e babă.

— Nu e babă, dar e vădană.

— Dar nici mama lui Viorica nu e babă și nici vădană și are batic. De ce?

— Așa e civilizată la țară. Şi la biserică nu ai voie să mergi în capu' gol că nu ești curvă.

— Mamaie, eu sunt curvă?

—Ptiu, Doamne, Maica-Domnului, cum spui mamaie așa? E păcat, să nu mai spui, mămăiță.

— Dacă nu am batic și merg cu mama la biserică, matale ai spus, că numai curvele intră așa.

Am început să țopăi fericită și să cânt prin curte: sunt curvă, sunt curvă, la, la, la, tra-la, laaaa, suuuunt cuuuuurvăă!

—Şttt, taci din gură, Elenă, taci mamaie din gură că e păcat ce zici tu acolo. Gura mea slobodă, de ce nu-mi văz io de ale mele?

Soarele ardea și simțeam cum pielea se strânge la gură. Am luat un măr de pe jos și am început să-l mănânc, ocolind viermele. Era zemos și dulce. Mărul. O priveam pe mamaia cum frământă balega cu paiele. După ce se făcea o pastă mai groasă, acoperea găurile din prispă.

— Pot să pun degetul?

— Unde să-l pui?

— Acolo unde pui balega.

— Nu, că rămâne gaură. Şu, şu d-aci, boală dă găină, şu, şu!

— Mamaie, tataia e tot la Maica Domnului?

— O hi. Nu ştiu pe unde l-or plimba sfinții.

— De ce ai călcăiele crăpate? Mă frige părul, mamaie.

Umbla toată ziua desculță prin bătătură. Își lua şoşonii doar atunci când pleca în sat cu treabă ori la biserică, duminica.

— De la praf, de la vreme, că sunt bătrână, mamaie și multe drumuri au umblat picioarele astea. Mergi și vezi ce are câinele ăla, de latră așa și aruncă-i o coajă de mămăligă.

Făcuse răni pe la gât din cauza lanțului. Se zbătea toată ziua.

— Vrei mămăligă?

Mă privea fericit și sărea în sus de bucurie făcând praf în jurul lui cu lanțul. Îmi era frică să îl mângâi. Poate că m-ar fi mușcat de supărare că el niciodată nu a fost liber. Nu am stat mult. I-am dat mămăliga și am plecat.

— Mamaie, merg în drum.

— Mergi. Elenă, nu te culci de amiază?

— Nu.

— Nu e nimeni, mămăiță, pă drum în căldura asta.

— Nu e, dar io merg.

— Mergi, mergi.

În praful din fața porții mi-am desenat un șotron. Degetele se lipeau așa că le-am tăvălit pe pământ, pe sub praf. Era rece. Voiam să cânt dar nu știam niciun cântec. Mi-am adus aminte de film și mă întrebam dacă știu să cânt ca Veronica. Veronica, Veronica, fată bună, Veronica, Veronicaaaa, Veroonica, fată bunăăă, Veronica...

Cum să mori acasă

— De ce ai venit la mine?

— Să îţi dau aceste însemnări. Mergi cu ele la o editură şi le publici. Eu nu mai am timp.

— Dar unde pleci? Abia ai venit.

— Nu ştiu unde plec. Nu cunosc pe nimeni în afară de tine şi în plus am încredere că ai să faci ceea ce te-am rugat.

— Vorbeşti cam aiurea.

— Ce nu înţelegi? M-am întors acasă pentru că viaţa mea se va sfârşi aici. Sunt lucruri adevărate pe care abia le-am acceptat şi eu ori poate că nu le-am acceptat, m-am născut acceptând situaţii, de aceea te rog să nu pui prea multe întrebări pentru că risc să pic în ridicol în ochii tăi.

— Deocamdată ai picat pe nepusă masă. Nu mă aşteptam să te întorci acasă după zeci de ani, să-mi spui că ai venit să mori, iar eu să merg nu ştiu la ce dracu de editură. Dar tu nu ai avut viaţă până acum? De ce ai venit să mori aici singură?

— E alegerea mea.

— Dar viaţa ta? Nu ai copii? Nu ai soţ? Nu ai surori, neamuri...

— Am venit pe lume fără să mă aştepte nimeni, acum plec fără aplauze. Viaţa mea a fost întâmplătoare. Copil? Da. Soţ? Da. Nu vreau să spun că sensul existenţei noastre este acela de a nu fi singuri în deşertăciunea pe care mintea noastră o naşte la fiecare dilemă. Nu pune întrebări. Explicaţia mea ar fi inutilă şi nu te-ar mulţumi.

Iarba o simt sub tălpi de parcă ea m-ar călca pe mine. Atât de mult mi-am dorit să fiu singură, să pot plânge aşa cum nimeni nu a ştiut plânge în singurătatea lui. Amintirile m-au copleşit toată viaţa. Răutatea am folosit-o ca formă de apărare, dar am pierdut. Am căutat multe lucruri, dar am găsit puţine momente pe care le-am păstrat în sufletul meu. Deoparte am pus durerea. Ea mereu m-a înfrânt. Dar iarba e atât de moale! De ce nu am simţit aşa până azi? De ce îmi pun întrebări idioate? Sunt o proastă. Am venit aici să urlu şi să plâng. Să plâng. Nu pot. Cum făceam atunci când eram copil şi mă jucam vara în praful din mijlocul drumului? Cum? Mă ascundeam în bălării pentru a găsi răcoare la picioare. Pământul frigea atunci. Îmi aduc aminte de inocenţa care şedea la pândă, încercând să înţeleg de ce totul e atât de gol pentru mine. Dacă îmi venea să râd o făceam pe ascuns de ochii mamei. Mă gândeam la tata ca la un prinţ. Stau în mijlocul acestui câmp plin cu iarbă şi mă răceni, iar eu mă gândesc la copilăria mea. Venisem să mă descarc de dureri? Sunt nedreaptă cu mine. Pentru că ştiu totul despre mine? Habar nu am să-mi dau sfaturi. Deunăzi credeam că ştiu să-mi răspund

la dileme. La ce să mă gândesc acum? La găsiți? La ce mi-ar folosi? E adevărat că am căutat răspunsuri utile? Şi ce ușor am pierdut totul! Uite, am pierdut viața mea. Ce sarcastică am fost cu toate întâmplările! Dar cine știe cel mai bine cum să se comporte cu propria-i ființă, atunci când și pierderea de sine semnifică o pierdere fără folos? De ce am crezut că sunt o minune? Of, Doamne, ce prostie am gândit!

Simt lacrimile cum curg peste colțul gurii. Le urăsc. De fapt, în clipele mele de plâns, mereu m-am urât. A fost ca o biciuire ușoară contra a tot ce am primit în plină figură de la soartă. Cred că și soarta asta e o invenție, anume socotită ca o scuză. De am rămâne cu sufletul de copil, cred că ne-am descurca mai bine în viață. De ce m-am întors acasă după atâția ani? Nu am scris asta în cartea mea. Şi pe cine aș fi impresionat? Poate am dorit să-mi acord o înțeleaptă sentință? Cine știe! Am lăsat în urma mea două persoane pe care le-am iubit din toată ființa. Ah, îmi vine să plâng. Iubita mea fetiță. Ce mai plângeam, atunci când aveai doar câteva zile și te priveam, cu gândul că vei crește și ai să simți atâta durere și dezamăgire din partea oamenilor. Tu mă priveai în ochi și plângeai împreună cu mine.

Iubitul meu, de-ai fi aflat de câte ori am plâns din pricina tristeții tale, m-ai fi certat, iar eu aș fi plâns și mai tare. Îmi frământam sufletul în speranța că am să găsesc o soluție să te fac fericit. M-ai acceptat așa cum sunt. Am refuzat uneori viața datorită neputinței mele. Nemulțumirea îndurării sau acceptarea refuzului m-au îndepărtat de femeia pe care o doreai. Te-am

iubit nemărginit. Te-am iubit nebuneşte, cu o iubire care m-a doborât. Cred că faptul vinei în sine m-a nemulţumit cel mai mult. Fetita mea şi tu. Două fiinţe pentru care mi-aş fi ciopărit trupul şi mi-aş fi dat viaţa pentru fericirea şi sănătatea lor. Sunt împlinită cu iubirea ce le-o port. Ştiu că după moartea mea nimic nu am să fiu. Amintiri ca valurile. De-aş putea să vă fiu ploaie şi vânt, să vă simt, să vă ating... Astfel aş putea să vă sărut tot timpul dorului meu din altă lume. Cu cine vorbesc acum? Am obosit. Mereu am scris despre pietre şi şerpi. Am urât şi pietrele şi şerpii. Am scris sperând să le înţeleg ori să le accept? De parcă lumea nu putea exista fără acceptul meu. Ce aberaţie îmi devine gândul! Simt inima cum bate. Îmi e dor de crivăţ şi de iarnă. Poate că am să o simt. Zăpadă căzând pe gât şi pe buze. E un vis. O dorinţă. Poate am norocul ăsta. S-au adunat norii. O să plouă. De n-ar tuna.

Trădarea

Sângele îl simt cum alearga în corp. Paşii devin grei. Lumea îşi vede de drum. Eu caut o cale. O explicaţie apoi o întrebare nu-mi da pace; `de ce?` şi continui să-mi schimb gândul privind la fetele oamenilor de pe stradă.

Eram într-un pătrat. Un om a venit şi a spus:

- Acesta este locul tau. Aici faci tot ceea ce trebuie, ceea ce vrei, dar să fie bine pentru toată lumea.

Fericită am intrat în pătrat şi am aranjat totul după cum mi-a spus sufletul şi după cum prietenii m-au ajutat. Peretii pătratului prinseseră viaţă cu toate povestile lumii, dar mai ales cu istoria şi legenda lui. În mijlocul pătratului am pus o masă frumoasă. În dreptul usii s-a oprit cineva. Vântul aducea o şoaptă. Şoapta aceea a vândut adevărul şi a lovit în tampla mea cu o sabie. Multă cenusă s-a adunat la picioarele mele. Vântul o ridică şi o aseza în ochii mei. Şoaptele continuau să intre aduse de vânt:

- Cine este această străină şi ce caută în pătrat? Pe locurile acestea noi am fost primii. Cine este această străină care vorbeşte limba noastră?

- Este un nimic necesar. Îl vom ucide şi nimeni nu-i va duce dorul. Cine să întrebe de un nimic?

- Ai dreptate. Cine?

Când s-a făcut liniste, am deschis usa si am fugit. Incercam să-mi indes mâinile in buzunarele rupte. Ajunsă in stradă am inceput să plâng, să caut, să privesc, să uit, dar mai ales imi căutam calea. Trăisem visul altui om. Delirant e sensul pe care altii ti-l tatuează.

Indesam si mai tare mâinile in buzunarele rupte. Să mă gândesc la ratiune, imi spuneam, să mă gândesc la măsură, la impuls, la continuitate. O doamnă in vârstă se opreste in dreptul meu si mă intreabă daca sunt ok. O privesc lung. E frumoasă. Zâmbeste cu mainile intinse spre mine. Ii multumesc si ii doresc o zi fericită. In vitrina unui magazin mi-am văzut chipul. Ridurile erau adevărate dungi negre si vârsta se dublase. Cenusă din ochi devenise albastră.

Stranie prezentă, al cărui chip mă vinzi? Ah, urlet de lupi, pe frunzele pădurii odihnesti toate visele mele, dar mai lasă-mi putin timp să imi adun existenta intr-un loc in care vântul să nu bată si soaptele să nu mă ajungă.

La ce mă întorceam?

Intr-un timp nu aveam nimic. Era doar zborul. Cred ca nu ma nascusem. Apoi, am inceput sa am viata, dar mi s-a luat zborul. Ramasesera doar in visele mele de copil. Intindeam mainile si ma inaltam. O usurare pe care nu o pot asemui cu nicio fericire. Mi-am suflecat manecile si m-am apucat de trait. Nu stiu cine m-a pus in viata asta. Intamplarile mi se par cunoscute si durerile atat de ascutite de parca nu s-ar inchide niciodata, dar asa cum am spus, mi-am suflecat manecile si m-am apucat de trait, ca si cum acesta ar fi fost ultimul lucru. E dorinta aceea de a termina repede lucrul pentru a te intoarce acasa. La ce ma intorceam?

Aveam un buzunar in care imi ascundeam cate ceva dulce. Muscam o gura, apoi puneam biscuitele la loc in buzunar.

— Ce tot mananci acolo?

Saraca mama! Mereu se mira de mine atunci cand ma prindea ca mananc, pe furis, un biscuite.

— Nu are cine sa-ti fure din buzunare. De trei zile tot mananci la el.

— Am doar unul.

— Asa este, dar cum sa-ti cumpar eu mereu ceva bun? Nu avem bani.

— Nu avem.

Apoi m-am intors cu fata spre jocul copilariei.

— Mamaie, pot sa aduc balega?

— Aduna. Ia galeata aia de-acolo si mergi, mamaita, dupa balega. Da vezi sa nu hie veche. Şi sa nu te mai duci la Leana si Costel, ca de te afla ma-ta iar ma ocaraste ca te las la ei.

— Bre, mamaie, da noi de ce nu suntem tigani?

— De ce sa him?

— Pentru ca-mi place.

— Doamne, Maica Domnului, cu cine-o semana! Numa` de la fasolea lor ti se trage.

— Mamaita, mergem la vie?

— Saptamana viitoare.

— De ce?

— Sa se coaca strugurii.

Urmele de praf, biserica, painea de la cuptorul satului, coada la gaz, impartasania, semnul crucii, apoi cantecul cel mai frumos al copilariei `Veronica, fata buna, Veronica, Veronica`, sunt asteptarile puternice ale clipelor mele de odihna de acum. La ce ma intorceam? Unde voiam sa fiu pentru cateva momente de

uitare de sine? De ce scormonesc cu ochii mintii oboseala rătăcirii mele? Indoielile, curajul, frica, toate le-am ținut la piept, le-am hranit cu tristetea mea și le-am iubit pentru că alături de ele m-am îndreptat în fața poftelor.

— Aveți o fetiță de 2,700 kg. Să vă trăiască!

Încercam să spun un cuvânt. Priveam la ceea ce născusem și taceam adânc.

— Sarutați copilă pe frunte! Dumneavoastră mergeți la reanimare.

Am sărutat o viață pe frunte. Apropierea m-a săgetat. Doream să-i spun un cuvânt. Eram mamă. Trebuia să-i vorbesc fiicei mele, dar tăcerea mă adăncea în mrejele ei. De acum nu mai eram singură. Eram cu viața mea. Prin ea voi trăi și voi cunoaște fericirea. Peste câteva zile am reușit să plâng. Și am plans mult, mult, mult... Pofta aceea de plans care te satură de prezent și îți aduce o urmă de nou în tine. Plăngeam privind mirată la noua mea viață. Apoi am început să o iubesc și imediat să nu știu a trăi fără ea. Nici măcar o secundă. La ce mă întorceam?

Sacii de haine i-am bagat sub pat și sub masă. Gandacii mai ieșeau și ziua pe locurile mai lipicioase, acolo unde ceilalți studenți gătiseră și încă mai erau pete de grăsime. Studenții treceau pe lângă usa camerei mele și priveau lung. Fetita își mai scotea câte un câțel de plus și îl așeza în patul de sus. Erau suspendate.

— Mami, pot să dorm eu sus?

— Poti, dar eu dorm jos. Dormi tu fara mine?

— Da.

— Bine.

— Nu mai dorm sus. Dorm cu tine jos. Dar aici sus poate sa doarma catelul?

— Poate.

— Noi unde mancam?

— Aici, in camera.

— Aici este si bucataria si dormitorul?

— Da.

— Şi baia unde este?

— Pe hol.

— Aia cu multe wc-uri si cu multe dusuri?

— Aia.

— Dar acolo se duc toti studentii. Acasa faceam numai noi.

— Aici e casa ta de acum inainte.

— Bine, mami. Te iubesc!

— Şi eu te iubesc!

O ruptura drastica de prezent. O adaugare de necesitati, dar un timp al linistii. Nici violenta si nici acuzatia nu te ridica mai sus in ochii celorlalti. Esti acelasi om marunt care incearca sa

judece. Dacă ne pierdem nu suntem vinovați. Dacă suntem vinovați parcurgem zona păcatului, izolare fără de liniști, fără de voie, dar utilă. Ne izolăm apoi ne departăm de propria ființă. Nu acesta este remediul. La ce mă întorc?

Mi-am întors ființa spre iubire. Zborul din copilărie a revenit. Simt un final. Capăt de drum. Să fie iubirea aceasta o nouă viață. Vindecare.

De vorbă cu moartea

- Stai cuminte!

- Pai ce, nu stau?

Mantuit, impartasit, spovedit, renegat, furat, felicitat, matrasit, gaurit, rasfirat, renegat, maltratat. Ce mai e? Taci! Taci! Taci, taci, taci! Spun gandului care spune sa tac, sa taca. Ecouri. Ecouri. Nebunie, blasfemie. Taci! Şi am tacut. Şttt! Cine spune? Tu spui. Adica eu.

- Cu cine vorbesc?

- Nu stiu.

- Cu tine. Vrei sa-ti desenez?

- Ce?

- Esti proasta?

- Nu. Nu cred. Oi fi. De ce nu? De ce intrebi?

- De o juma` de ora iti explic de ce-am venit.

- Pai, la cine ai venit?

Cine dracu, Doamne iarta-ma, e femeia asta? E frumoasa rau de tot. Ca doar n-o fi venit taman la mine. Ce treaba am io cu ea? Niciuna.

- La tine am venit. Ştii ca vin.

- De unde sa stiu, daca nu te stiu? Cine esti?

- Moartea.

- E-te na! Faci misto de mine?

Cred ca sunt, la naiba, intr-un vis horror. Ce-o fi insemnand si porcaria asta?

- Nu. Sunt foarte serioasa si nu fac glume.

- De ce? Adica de ce nu faci glume? Moartea nu rade? Ah, sa nu uit! Cum doresti sa iti spun? Doamna Moartea sau domnisoara Moartea! Ha, ha, ha! Da` cine dracu, Doamne iarta-ma, sa te ia pe tine de nevasta?

- Iti ordon respect fata de mine.

- Ceeee? Moooor de ras! Bai, ma lasi?

- Nu visezi.

- Ok, nu.

- M-ai batjocorit toata viata ta. De ce?

- Eu? Cum? Nu-mi aduc aminte.

- Ai scris poezii si ai ras de mine in ele. Nu ai crezut.

- Pai, normal ca nu am crezut. Şi nici acum nu cred, ca, cine a mai pomenit Moartea frumoasa foc? Toata lumea o stie ca o femeie cocosata, cu o seceră ori coasa si imbracata in negru. Ş-apai, vii mataluta la mine, frumoasa-n draci, si-mi vinzi gogosi ca esti Moartea si ca ai venit la mine. Pfff! Sa-mi trag palme. Trebuie sa ma trezesc din visul asta.

- Nu e vis!

- Nu mai spune?

- Fa ceva ce faci in vis, dar nu poti.

- Țip.

- Țipa.

Are dreptate Moartea. Dau sa tip si deja urlu.

- Nu cred. Ai facut ceva vrajeli.

- Vraji se spune.

- Ok, ok, vraji. Na, m-ai vrajt.

De ce e moartea faina?

- Sunt frumoasa pentru ca nimeni nu m-a cunoscut.

- Pai, uite eu. Eu. Nu te cunosc acum?

- Dar nu te vei mai intoarce la oameni sa le spui cum sunt.

- De ce nu? Ba, iaca, ma-ntorc! Uite, o iau pe-acolo!

- Nu sunt oameni acolo.

- Da de ce sa nu fie oameni acolo? Na, o iau pe dincolo, si-i arat in partea opusa, adica in stanga.

- Nici acolo nu sunt oameni.

- Unde-s?

- In realitate.

- Pai, nu m-ai pus tu sa urlu?

- Ba da.

- Pai si nu am urlat?

- Ai.

- Deci nu e vis, in consecinta e realitate. Asadar, merg la oameni.

- Nu mergi nicaieri.

- Ba da. Uite ce e, le spun ca esti urata, batrana. Nu le spun adevarul. Şi ca sa nu mai stai asa bosumflata pe mine, promit ca nu mai fac misto de tine in poezii. Ok? Batem palma?

- Nu batem nimic. Eu nu stau la negocieri cu oamenii.

- De ce nu? E misto tare! Fa o incercare cu mine.

- Nu-ti merge.

- Ce?

Mantuit, impartasit, spovedit, renegat, furat, feliicitat, matrasit, gaurit, rasfirat, renegat, maltratat. Ce mai e? Taci! Taci! Taci,

Dorina Şişu - proză

taci, taci! Spun gandului care spune sa tac, sa taca. Ecouri.
Ecouri. Nebunie, blasfemie. Taci! Şi am tacut. Şttt! Cine spune?
Tu spui. Adica eu.

Suntem răi

În liniştea unei după-amiezi de vară călduroasă, strigătul țigăncii spărgea amorțeala cuprinsă în jurul uliței.

— Țață Ioană! Breeee, țață Ioană, unde ești? Ești p-aci?

— Sunt aci pă prispă, fă, Leană. Ce-ai de strigi așa? Vin turcii? Pfff, că nu ai oleacă de liniște pă lumea asta!

Țața Ioana se ridică încet de pe prispă, împingând cu o mână peretele casei, ajutând să se ridice mai repede.

— A ars casa tușei Elvira, bre.

— Care Elvira?

— Cum bre, care? Elvira a lu' Ticu. Văru' la alde matale.

— Tu ești proastă, Leană? Cum să arză casa? Casa lu' Elvira? Da' ea unde era?

Își netezește șorțul și basmaua și pornește în praful din mijlocul drumului spre casa cu pricina. Și-a uitat șoșonii lângă prispă. Praful o ardea la tălpi. Căldura era ucigătoare, dar ea era obișnuită să trăiască în inima Bărăganului și nu îi era cald niciodată. Basmaua neagră îi tot aluneca de pe frunte. O trăgea cu degetele ei uscate și ascundea părul sub ea.

— Unde fugi așa, vecină?

În zarva creată de strigătele țigăncii, vecina țății Ioana și-a scos capul în dreptul porții.

— Uite, merg la Elvira și la Ticu. Cică le-a ars casa.

— Haide, bre! Cum să le arză casa? Azi?

— Pi, azi. Da' când? Acu' merg să văz.

— Când te întorci, să dai pă la mine, să-mi zici ce și cum.

— Oi da. Da' cum dracu să arză casa? Cum? Mai au și o droaie de copchii. Când o vini Ticu de la muncă, vai de capu' lor, săracii.

Și iuțește pasul, de curiozitate, dar și de griji. Ticu era vărul ei cel mai de treabă. O mai ajuta cu coceni și la culesul viei.

Ajunsă în fața casei arse, intră fugind pe poartă. Erau vecini adunați și priveau peste gard rămășițele scoase din casă. Erau niște haine arse și deasupra, aruncată, o Biblie.

Șușotelile vecinelor - aceleași constatări repetate de fiecare în parte a mirare: *Nu a ars Biblia. Uite că nu a ars Biblia! Ce minune dumnezeiască, să nu ardă Biblia...*

— Elvirăăăă, unde ești, fă, Elvirăăăă?

Parcă devenise un tic nervos. Își tot trăgea basmaua neagră peste frunte, aproape că-i acoperea ochii.

— Unde să hiu, țăță? Unde? Uite ce nenorocire s-a așternut peste bietele noastre suflete! Nu eram destul de necăjiți? De ce mi-a dat Maica Domnului și asta? Asta-mi trebuia mie acuma? Asta, bre, țăță Ioană?

— Fă, Elviră, cum ți-a ars casa?

— Naiba știe, bre? A vinit după mine, că eram la cazanul de țuică, ăsta micu', Florin, că arde casa. Până am ajuns aci, era gata. Ce să mai scoț din ea? Uite aci, că toate a ars.

— Au ars, mamă, răspunse fata de zece ani a Elvirăi.

— Ia și nu mă mai corecta tu pă mine! De-aia vă dau la școală? Ce dacă nu știu carte? Vă dau pă voi să mă corecțați pă mine. Mișcă d-aci, să nu te văz! Vine el taică-tu acasă...

— Copchiii unde erau, Elviră?

— Pă maidan. Numa' Florin, ăsta micu', era acasă. L-am întrebat dacă a umblat cu chibritu' în casă, da' zice că nu. Io știu, bre? O hi lăsat televizoru' să meargă și o hi făcut vrun scurt pă undeva.

Cu un băț luat de prin curtea Elvirăi, țața Ioana scormonea printre arsurile din casă. Atinge Biblia cu bățul și o lovește de două ori spunând mirată:

— Biblia nu a ars, Elviră.

— Nu a ars, bre.

— Este o minune Dumnezeiască aci. Așa să știi tu de la mine.

— Este o minune. Da, da. Da' ce fac eu acum? Vine Ticu de la serviciu și mă omoară.

Țața Ioana se apleacă să ridice Biblia. Elvira strigă speriată.

— Ce faci, bre?

— Cum, ce fac? Iaca vreau să iau Biblia asta de aci.

— Las-o acolo, să o vază şi Ticu.

— Cu ce rată vine?

— Cu aia de 6.

— Pi, lu' Ticu numa de Biblia asta nu-i arde. Unde dormiţi la noapte cu atâţia copchii?

— Cum, bre, unde? Uite, în bucătăria de vară. Am un pat acolo şi-or dormi copchiii în el, iar eu cu Ticu pă jos.

— Să trimiţi la mine fata asta, să-i dau un preş.

— Ce preş, bre?

— Cum, ce preş? Ţes toată ziua. Ce dracu să fac? Am preşuri noi, Elviră. Trimite fata la mine. Măcar să dormiţi pă un preş nou.

— Bine că nu a ars bucătăria. Sărea naibii butelia şi făcea explozie.

— Elviră, ne-am înrăit, Elviră. ăsta e semn de la Măicuţa Domnului.

Loveşte cu băţul Biblia. Repetă şi se uită spre vecinii adunaţi la gard:

— ăsta e semn de la Măicuţa Domnului. Suntem păcătoşi şi răi. Uitaţi-vă la Biblie! Focul nu a ajuns să arză cuvântu' lu' Dumnezeu.

Lumea dădea din cap afirmativ, numai un băiat blond și slab îngâna ca pentru sine ce spunea țața Ioana.

— Așa este, așa este... Da, da... Suntem răi. Niște animale suntem.

Apoi zise tare, să-l audă tot satul:

— Ce dreacu trăncăniți să vă aflați și voi în treabă? Cine rage, bre țață Ioană, ca să zici matale că suntem animale? Păi, ce bre, io rag? Vezi matale pă vreunu' agățat aci dă gard, să ragă? Io unu' nu mă simt animal. N-a ars Biblia că o fi fost pă undeva unde focu' n-a ajuns. Ce dreacu, bre! Nimica nu știți.

— Ptiu, piei drace! Măăăă, tu vorbești, măăăă, nedusule la biserică! Alde taică-tu te-aude, mă, ce vorbești? Doamne, iartă-mă! Păi, se poate, mă, Ioane? Așa se vorbește cu o muiere la necaz? Nu vezi ce-i pă biata Elviră?

Ion o îngâna continuu. Ceilalți oameni se uitau când la țața Ioana, când la Ion. Ion era unul dintre cei cinci băieți ai preotului din sat. Fiind cel mai mic dintre frații lui, era răsfățat de toți ai casei. Lumea nu-l certa atunci când le spărgea geamurile ori rupea gâtul la vreo găină. Deși avea 17 ani, arăta de 30. Era nătâng și-i plăcea să contrazică tot ce se vorbea.

— Ale dreacu dă babe urâte, ce vă mai dați voi cu presupusu'...

Și plecă Ion spre casa lui. Toată lumea adunată pe gardul Elvirăi se uită după el și se închină mai ceva ca la biserică.

— Țață Ioană, io îți dau Biblia, că acuma ce să mai fac? Ce să mă fac, breeee, vai de păcatele mele! Vai, vai, vai de sufletul meu! Cu ce-oi fi greșit în fața cerului?

Țața Ioana s-a aplecat și a ridicat Biblia. Cu palma dreaptă o ștergea de cenușă și o vântura spre ochii vecinilor.

— Nu e atinsă de foc. Nu e, oameni buni! Mă duc acasă, Elviră. Am de urzit.

— Mergi, bre, mergi!

— Nu uita să trimiți fata după preș.

— Nu uit, bre. Nu uit.

Țața Ioana s-a întors pe prispa ei. Își puse Biblia în poală și privi lung cerul. Poate că în mintea ei roiau tot felul de gânduri legate de cele sfinte, pentru că-i mai scăpa câte un unul și-l rostea cu voce tare: *suntem răi, Maica Domnului, suntem atât de răi, că nu mai încăpem în Ceru' Tău.*

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa : scorpyon71@gmail.com